

ΕΤΟΣ Α. 1883. ΤΕΥΧΟΣ 16

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ 20
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ | ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΔΙΚΑΙΘΕΩΝ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

Πρόσωπα.

Ζεύς, Ἀθηναῖα, Ποσειδῶν, Ἑρμῆς,
Τριχούπης, Ἄρης, Ἴανός,
Μῶμος, Μνημοσύνη.

(Ἡ σκηνὴ ἐν Ὀλύμπῳ)

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ζεύς ἐπὶ θρόνου καθήμενος, Ἀθηναῖα, Ποσειδῶν καὶ Μῶμος.

ΑΘΗΝΑ. Ὁραῖα πράγματα! Καλὲ πτέρω, τί τρόπον εἶναι αὐτός; Πόσοι παρῆλθον αἰῶνες ἀφ' οὗτο νικήσασα τὸν Ποσειδῶνα, ἐγενόμην τῶν Ἀθηναίων ἡ προστάτις;

ΖΕΥΣ. Τί; μήπως τάχα ὁ Ποσειδῶν σοὶ τὸ ἀμφοισθητεῖ; Δὲν τὸν ἐνίκησας ἔκτοτε, κτυπήσασα διὰ τοῦ δόρατος τὸ ἔδαφος ἐν τῇ Ἀκροπόλει, ἐβη πάραυτα ἐβλάστησεν ἡ ἐλαία;

ΑΘ. Ὁ Ποσειδῶν δὲν μοὶ ἀμφοισθητεῖ τοῦτο.

Θὰ ἦτο τρελλός, ὁ Θεὸς τοῦ Πόντου εἰ μετὰ παρέλευσιν αἰῶνων διενεοῖτο ἡ ἀμφοισθητήση τὴν ὀριστικὴν ἡττάν του, ἥτις ἐστὶ γεγραμμῆνη ἀνεξίτητοις γράμμασιν ἐν τοῖς ἐπιτήμοις πρακτικοῖς τοῦ Ὀλύμπου. Ἄλλος ὅμως, φύσει κλέπτῃς Θεός, ὁ Ἑρμῆς, ἀφού διεπράξε τσαμπάκας κλοπὰς, γνωστὰς εἰς τὸ συνέδριον τῶν Ὀλυμπίων, τῷ ἐπῆλθεν αἴφνης εἰς τὸ 1884 (.) ἡ ἀρπακτικὴ ἰδέα νὰ μοὶ κλέψῃ τὴν πόλιν μου, τὴν πόλιν τῆς σοφίας, καὶ νὰ θέσῃ αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἀποκλειστικὴν προστασίαν του! Πάτερ! ζητῶ ἰκανοποίησιν! Ἐνθυμήθητι, ὅτι ἐξῆλθον πῖνοπλος ἐκ τῆς σεπτῆς κεφαλῆς σου! Ἰκανοποίησόν με ἂν μὲ θεωρῆς ἀληθῶς, θυγατέρα σου.

ΜΩΜΟΣ. Ταχὺ! Ἀν ὁ Ζεὺς πάσῃ νὰ ἰκανοποιήσῃ ὄλους τοὺς υἱούς, καὶ ὄλας του τὰς θυγατέρας, θὰ ἰκανοποιήσῃ τὸν νόσμον ὄλον! Μήπως τάχα καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲν εἶναι καὶ αὐτός υἱός του;

(α) Γνωστὸν εἶναι ὅτι ὁ κ. Τριχούπης κατὰ τὸ 1884 εἶπε, ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ὅτι τὰς Ἀθήνας θὰ μεταβάλῃ εἰς «Χρηματιστήριον τῆς Ἀσιατολῆς». Ἡ ἔκφρασις αὕτη ἐνέπνευσεν ἡμῖν τὴν ἰδέαν, τῆς α΄. ταύτης τῶν Θεῶν ὀκλήης.

Ζ. Σὺ, Μῶμε, νὰ ἴσχυάσης καὶ ν' ἀφήσης τ' ἀστεῖα, ἀφοῦ πρόκειται περὶ ζητήματος σοβαροῦ.

Μ. Τάχα ὅταν τις μεταβάλῃ τοὺς συζύγους εἰς ὅσα κερασφόρα δὲν εἶναι σοβαρὸν ζήτημα; **ΠΟΣΕΙΔΩΝ.** (Πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν.) Κάμης, πύθης, Ἀθηνᾶ μου, καρδίᾳ μὴ σοῦ πονέσῃ, λέγει ἡ παροιμία. Ὅταν ἐμεῖ, τὸν Ποσειδῶνα, ὁστις ἀείποτε ἐπροσιάτευσα τὰς Ἀθήνας (καὶ μάρτυς ἡ Σαλαμίς) ἐτόλμησες νὰ μὲ ὑποσκελίσῃς καὶ νὰ μεταβάλῃς τὴν ρηθείσαν πόλιν εἰς ἐστὶαν σοφίας καὶ φώτων, ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένῃς... ἄλλος Θεὸς, θὰ ἔπρατε πρὸς σέ τὸ ἴδιον.

Μ. Μὲ ἄλλους λόγους, κυὰ Ἀθηνᾶ, θέλει νὰ σοῦ πῇ ὁ μισερὸς Ποσειδῶν, πῶς «μάχαιρα δώσης, μάχαιραν λάβῃς».

Α. (Πρὸς τὸν Δία.) Τὸ βλέπεις, πάτερ; Τώρα μὲ περιγελοῦν οἱ ἄλλοι Θεοί!... Θέλω ἱκανοποιήσιν! ἀπαιτῶ ἐπιμόνας ἱκανοποιήσιν!

Ζ. Κόρη μου, σὲ βεβαιῶ ὅτι οὐδὲν γινώσκω περὶ ὧν μοὶ διηγείσαι. Πρὸ ἡμερῶν ἤμην εἰς τὴν γῆν διὰ τινα ὑπόθεσιν...

Μ. (Διακόπτων τὸν Δία.) Καὶ διατί τάχα μεταξύ μας νὰ μὴ λέμε τὰ σῦκα σῦκας; Εἰπέ διὰ μπιρπαντοῦπόθεσιν, ἐροῦτοῦπόθεσιν, ἢ ὅπως ἄλλως θέλῃς, ἀλλ' ὄχι ξηρὰ ξηρὰ δι' ὑπόθεσιν, διότι ἤμπαρ εἶ ὁ ἄλλος νὰ νομίσῃ πῶς ὑπῆγες νὰ σώσης κανένα κινδυνεύοντα ἀπὸ τὸν θάνατον.

Ζ. Ναι! ἔστω! ὑπῆγχε εἰς Πάτρας μεταμορφωμένος εἰς...

Μ. Βῶδι; σὰν τὴν ἄλλη φορά πῶς ἔκλεψες τὴν Εὐρώπην;

Ζ. Ὅχι... εἰς παπᾶν, διὰ νὰ ἐξομολογήσω ὠραίαν γυναῖκα, ἣν ἤγαπίσα περιπαθῶς. Μόλις σήμερον ἀνήλθον εἰς τὸν Ὀλυμπον. Ἴσως ταῦτα ἐγένοντο κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου.

Μ. Φαντάζομαι τί ἀδυναμία αἰσθάνεσαι τώρα... ἔπειτα ἀπὸ τὸν κόπον μιᾶς ἐξομολογήσεως!

ΠΟΣ. Θὰ ἀφήσης, Μῶμε, νὰ ὁμιλήσωμεν; Λοιπὸν Πάτερ Θεῶν, φαίνεται ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἠθέλησε νὰ μπρολιάρῃ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ νὰ τῆς ἀρπιάσῃ τὰς Ἀθήνας.

Ζ. Ναι! Ἀλλὰ θὰ ἐξετάσω τὸ ζήτημα. Ἑρμῆ!

Σ Κ Η Ν Η Β'.

Ἑρμῆς καὶ οἱ ρηθείτες.

ΕΡΜΗΣ. Πάρεμι, πάτερ Θεῶν τε ἀνδρῶν τε.

Ζ. Τί μερμπάντικα εἶναι αὐτά; Δὲν σ' ἐφθασεν ὅτι ἔκλεψες ἄλλοτε τοὺς βόας τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὰ τόξα του, δὲν σ' ἤρκεσαν ὅτι ἀνεμίχθης μὲ τὸν Πλούτωνα εἰς τῆς Πελοποννήσου τὴν ἀρπαγὴν, δὲν σ' ἔρθασεν ὅτι ἔκλεψες καὶ ἐμοῦ αὐτοῦ τὸ σκῆπτρον, τοῦ δὲ πτωχοῦ Περσίου τὴν σφύραν καὶ τοῦ Ποσειδῶνος τὴν κρίσιν, δὲν σ' ἤρκεσαν ὅτι ἐσοφροῦσαι τῆς Ἀρροδίτης τὸν κροτὸν, καὶ τόσας ἄλλας διέπραξες κλοπὰς, ἀλλ' ἠθέλησες ἀθεόφοβε, νὰ κλέψῃς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς τὰς Ἀθήνας; Κατεργάρα Θεοί! Δουλιός μου καὶ σὺ δὲν ἦσο, ἂν δὲν σὲ ἐγένων ἔκ τῆς Ἀτλαντίδος Μαιίας, θὰ σοῦ ἔστριβι τὸ λάρυγγι, παληάνθρωπε!

Μ. Σοῦ ἤρκεσαν ὁ ἐξάψαλμος, τριποκλέψας Θεῶν;

ΕΡΜΗΣ. Πάτερ Ζεῦ, κατάκρουσον τὴν ὄργην σου καὶ μάθε ὅτι εἰμὶ πάντῃ ἀθῶος; τῆς ἀποδομένης μοι πράξεως. Ἄν οἱ Ἀθηναῖοι ἐγλίτσησαν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς Ἀθηνᾶς, κατὰ τί ἐγὼ εἴμι ἔνοχος;

Ζ. Ἀθηνᾶ... διηγῆθητί μοι λεπτομερῶς πᾶν τὸ πρᾶγμα συνέβη.

Α. Ὁ Τρικούπης, πρωθυπουργὸς ἐν Ἀθήναις ἀνεκήρυξε σήμερον δημοσίᾳ ὅτι τὰς Ἀθήνας θὰ μεταβάλῃ εἰς χρηματιστήριον τῆς Ανατολῆς. Τί τοῦτο σημαίνει; Ὅτι θὰ θέσῃ αὐτὰς τὴν προστασίαν τοῦ πονηροῦ Θεοῦ Ἑρμοῦ.

Μ. Αὐτὸ δὲν θέλει καὶ ἐξηγήσιν.

ΕΡΜΗΣ. Καὶ λοιπὸν πταίω ἐγὼ διὰ τοῦτο. Εἴμαι ἐγὼ ὑπεύθυνος διότι οἱ σημερινοὶ Ἀθηναῖοι ἐξώρισαν τὴν Ἀθηνᾶν; Μήπως τάχα ἐπεὶ ὑπεχρέωσα ἐγὼ νὰ τὸ πράξωσι;

Ζ. Ἑρμῆ!... Κατάβηθι πάραυτα εἰς Ἀθήνας καὶ ταχύπερος κόμισον ἐδῶ τὸν Τρικούπην ἀρπάζων αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κολλάρους.

ΕΡΜΗΣ. Ἀμέσως. (φεύγει.)

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

Οἱ ρηθέντες ἐκτὸς τοῦ Ἑρμοῦ.

ΖΕΥΣ. Ἰδοὺ τὰ βίσινα τῆς προεδρείας...

Μὲ λέγουν πατέρα τῶν Θεῶν. καὶ ὁμοῦ εὐρίσκω τὸν ὑπελά μου κάθε στιγμὴν μὲ τὴν πατρότητα αὐτήν. Σήμερον ἔχω τρεῖς δίκας νὰ διεκπεραιώσω! μίαν αὐτῆν, μίαν τῶν 9 Μουσῶν καὶ μίαν μεταξύ Ἄρεως καὶ Ἰαννοῦ. Ἰδοὺ τὰ καλὰ τῆς ἐξουσίας! Καὶ ὁμοῦ ἐν Ἑλλάδι σκοτώνονται οἱ αὐτῆν!... Ἄν ἦτο δυνατὸν νὰ πραιτηθῶ!...

Μ. Καὶ πῶς θὰ ἐσκότωνες τὸν κειρὸν σου; Ἀγκυλά... ἐξέχασα!... θὰ ἐκυνηγοῦσαι τὰς ξένας γυναῖκας...

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

Οἱ ἀνωτέρω, Ἑρμῆς καὶ Τρικούπης.

ΕΡΜΗΣ. (Κρατῶν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τὸν Τρικούπην.) Ἰδοὺ ὁ Τρικούπης.

Ζ. Εἰπέ μοι, θνητέ, πῶς σοὶ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ κάμῃς τὰς Ἀθήνας πόλιν εὐπρεπίου καὶ νὰ θέσῃς αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ τὴν φιλιρπαγα προστασίαν; Ἀρκεῖς τάχα ὅτι αἱ Ἀθῆναι πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἀνήκουσι τῇ Ἀθηνᾷ; Μὴ ὁ Ἑρμῆς σὲ ἐπλάνησε καὶ προσέθῃς εἰς τὸ ἐλεεινὸν τοῦτο διάθημα;

ΤΡΙΚ. Μεγαλειότατε...

Μ. (Καθ' ἑαυτόν.) Τὸ πῆρε γὰρ τὸν Βασιλεῖά τῆς Ἑλλάδος...!

ΤΡΙΚ. (Ἐξοκλοουθεῖ.) Οὔτε τὸν Ἑρμῆν εἶδον, οὔτε ἐγὼ πταίω τὸ πρᾶγμ. Ὁ λόγος τῶν ἰσοτεράνων Ἀθηνῶν ἔλλαξε σήμερον φρόνημα. Ἄλλοτε ἐκαλλιέργει τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστήμας, τὰς τέχνας; σήμερον ὀρχημολογεῖ καὶ σουφρώνει. Ἄλλοτε ἤθελε καὶ ἐπόθει τὴν προστασίαν τῆς Ἀθηνᾶς, σήμερον προτιμᾷ τὴν τοῦ Ἑρμοῦ. Μὴ τάχα ἕκαστος λαὸς δὲν εἶναι κύριος νὰ διαθέτῃ τὰ περὶ τῆς ἰδίας τύχης;

Ζ. Οὐκ εἶς σοφώτατα, ὦ Τρικούπη, καὶ δικαιοτάτα. Ἀθηνᾶ... ὁ Ἑρμῆς δὲν σοὶ πταίει, κόρη μου, ποσῶς. Οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ τίως προσαιτωμένοι σου, δὲν σὲ θέλουν πλέον, θέλουν καὶ προτιμῶν τὸν Ἑρμῆν.

Μ. Σὲ ἔλλαξαν, Ἀθηνᾶ μου, ὅπως κανεῖς ἀλλάξει ἐσώθρακον.

Α. (Λίαν ὠργισμένη.) Πολὺ καλὰ. Τότε καὶ ἐγὼ τί θέλω νὰ μὲνω πλέον εἰς τὸν Ὀλυμπον, εἰς χῶραν ἑλληνικήν; Ὁ ἀναχωρήσω διὰ παν-

τός, καὶ θὰ μετανοήσουν ταχέως οἱ Ἀθηναῖοι μὲ τὸν Ἑρμῆν τὴν καὶ τὸ χρηματιστήριον.

Μ. Καὶ γὰρ πῶς μὲ τὸ καλό;

Α. Διὰ τὴν Γερμανίαν, τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Ἑλβετίαν, διὰ πᾶν μέρος, εἰς ὃ ἡ σοφία ἐκτιμάται, ἀλλ' ἐδῶ δὲν ξαναπατῶ πλέον.

ΤΡΙΚ. Εἶναι μὲ τὴν ἀδειάν σας ν' ἀναχωρήσω;

Ζ. Ἑρμῆ, ρίψε τον ἐπὶ τοῦ Λυκαθητοῦ.

ΕΡΜΗΣ. (Δράττει τὸν Τρικούπην καὶ ἀποθέτει αὐτὸν ἐπὶ τοῦ Λυκαθητοῦ, ὁπόθεν οὗτος κατέρχεται εἰς Ἀθήνας.)

Σ Κ Η Ν Η Ε'.

Οἱ ρηθέντες ἐκτὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Τρικούπης.

Μ. Ἐλα, κυρὰ Ἀθηνᾶ! ἱκανοποιήθηκες τώρα; Νά! οἱ Ἕλληνες ἔλλαξαν τὴν φουσταγιέλλα καὶ ἐφόρεσαν πανταλόνια, ἀλλάξαν τὴν Ἀθηνᾶν καὶ ἐφόρεσαν Ἑρμῆν. Εἶναι υἷδα, κορίτσι μου!

Α. (Ἀγριοκυτάζει τὸν Μῶμον, καὶ ἐπιβιάζουσα νεφέλης, ἀπέρχεται.)

Ζ. Μὲ τὰ σωστά τῆς φεύγει; Καὶ πῶς πηγαίνει;

ΠΟΣ. Εἰς τὴν Ἑσπερίαν δὲν τὸ εἶπε; (ἐξέρχεται.)

Ζ. Μοῦ κακοφαίνεται... Ἄς ἴδωμεν τώρα καὶ τὴν ὑπόθεσιν τῶν Μουσῶν. Μνημοσύνη!

Σ Κ Η Ν Η ΣΤ'.

Ἑρμῆς, Μνημοσύνη καὶ οἱ ρηθέντες, ἐκτὸς τοῦ Ποσειδῶνος.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΗ. Πάρεμι.

Ζ. Τί πάλιν ἐπάθετε σεῖς διαβόλου γυναῖκες;

ΜΝ. Γινώσκετε καλῶς, πάτερ Θεῶν τε ἀνδρῶν τε, ὅτι μίαν ἡμέραν ἀπεφασίστατε ἀδίκως καὶ ἐν στιγμῇ ὀργῆς νὰ μᾶς ἐκσφραδύνισθε ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν.

Ζ. Ναι, τοῦτο τὸ ἀπεφασίσταμεν, καὶ τὸ ἐξετελέσαμεν εἶναι ἀληθές.

Μ. Βεβαίαι! Ἐτσι πετοῦν τοὺς Θεοὺς καὶ ταῖς Θεές... σὰν νὰ ἦταν παληοπάπουτσα!

Ζ. Μῶμε, σιωπή.

ΜΝ. Λοιπὸν ἐπέσθμεν ἐπὶ τινος πόλεως τῆς Ἀφρικῆς, καλουμένης Ἀλεξανδρείας.

Ζ Τὴν γνωρίζω τὴν πόλιν αὐτήν. Τὴν ἔκτισεν ἕνας κατεργάρας καλούμενος Ἀλέξανδρος, ὅστις ἔλεγε πῶς εἶναι υἱός μου. Τὸ εἶπε δηλ. τὸ μαντεῖον τοῦ Διὸς Ἄμμωρος. ἢ μὲ ἄλλους λόγους οἱ κατεργαροί, ὡς αὐτὸς, οἵτινες ἐπληρώθησαν περ' αὐτοῦ ὅπως τὸ εἶπουν... ἃς ἦναι, λέγε λοιπόν.

MN. Ἐκεῖ εὐρέθημεν ἐγὼ καὶ αἱ κόραι μου ἄνευ ἐργασίας, ἄνευ τροφῆς. Οὐτε νέκταρ ὑπῆρχεν ἐκεῖ. οὔτε ἀμβροσία. ἔχουμεν λοιπὸν ἀνάγκην νὰ φάγωμεν, ἔστω καὶ τροφὴν ἀνθρωπίνην, ἀφοῦ ἡ τῶν Θεῶν τροφή δὲν ὑπῆρχεν. Ἀλλὰ ποῦ γρήματ' ὅπως ἀγοράσωμεν αὐτήν; Ἐσκέφθημεν λοιπὸν νὰ ζητήσωμεν ἐργασίαν. Ἀπεταθήμεν πρὸς ὄλους τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἑμογενεῖς, ἵηλ. τοὺς Ἕλληνας, ἀλλά... μαντεύσατε τί μᾶς εἶπον ὄλοι ὁμοφώνως νὰ πράξωμεν;

ΖΕΥΣ. Ξεύρω κ' ἐγώ;

MN. Νὰ γίνωμεν μπιράγες! Αἱ 9 Μοῦσαι καὶ ἡ μήτηρ των μπιράγες! Καὶ δὲν γινώσκουν εἰ ἄθλιοι ὅτι αἱ θυγατέρες μου εἶτιν ἀπειρογάμοι;

M. Καὶ δι' αὐτὸ ἤθελα νὰ κίμου, μὲ αὐτὰς ἀπειρους γάμους, διότι ἴσα ἴσα καλοῦνται ἀπειρογάμοι.

MN. Σιώπα ἀναιδῆ! (πρὸς τὸν Μῶμον.)

M. Ναί! ἀναιδῆς! ἐξέχασες τί λέγουν αἱ κακαὶ γλωσσαι, ὅτι δηλ. αἱ θυγατέρες σου ἐγέννησαν δικρόρους μουσικούς καὶ ποιητάς...

Ζ. Σιώπα διαβολόγλωττα! Λοιπόν; (πρὸς τὴν Μνημοσύνην) τί ζητεῖς τώρα;

MN. Ἀφήσατε νὰ τελειώσω. Μπιράγες λοιπὸν μου εἶπον ὄλοι νὰ γίνωμεν καὶ ὅτι θὰ μᾶς ὑποστηρίξουν. Ἡμεῖς ἐννομεν ὅτι αἱ Μοῦσαι κίπως θὰ θεωρηθῶσιν ὡς πρόσωπα σεβαστὰ ἐν πόλει διαπρεψάση ἄλλοτε ἐπὶ σοφία. Ἀλλά... ἀλλοίμωνε! Τί εἶναι σήμερον ἢ Ἀλεξάνδρεια; Βαμβάκια, μπόνα, μπιράγιες, καί... Αὐτὸ τὸ ἀνέχεται ὁ Ζεὺς; Ἡ προσβολή, ἣν ἐλάβομεν, πρέπει νὰ μείνῃ ἀτιμώρητος;

Ζ. Πήγαινε. Ἐχεις δίκαιον σύ τε καὶ αἱ θυγατέρες σου. Θὰ τιμωρήσω τοὺς ἱεροσύλους. Θὰ πέμψω αὐτοὺς τὸν Ἀραβῆ, τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Σουδάν, τὴν χολέραν, τοὺς Ἑγγλεζοὺς καὶ ἄλ-

λας διαφόρους πληγὰς. Ἐπὶ τέλους θὰ ρίψω αὐτοὺς οὐχὶ ἐν μῆλον τῆς ἔριδος, ἀλλὰ τρία τοιαῦτα, δηλ. τρεῖς Μπόσας. (α)

MN. Εὐχαριστῶ. (Ὑποκλίνει καὶ φεύγει.)

Σ Κ Η Ν Η Ζ'.

Οἱ ρηθέντες ἐκτὸς τῆς Μνημοσύνης.

ΕΡΜΗΣ. Μὲ θέλετε ἐμεῖ;

Ζ. Ναί· σὲ θέλω. Φώναξε τὸν Ἄρη καὶ τὸν Ἰανόν. Ἄς ἴδωμεν αὐτοὶ πάλιν τί ἔχουν καὶ τρώγονται;

ΕΡΜ. (ἀπέργεται.)

Σ Κ Η Ν Η Η'.

Οἱ ρηθέντες πλὴρ τοῦ Ἑρμοῦ.

ΜΩΜΟΣ Καὶ ἔπειτα λέγουν πῶς εἴμαστε Θεοί, ἀφοῦ βγάζουμε τὰ μάτια μας.

Ζ. Αἱ! παιδί μου, πρέπει νὰ λάβῃς ὑπ' ὄψιν ὅτι εἴμεθα Θεοὶ τῆς Ἑλλάδος, Θεοὶ Ρωμαῖοί κ' ἐμεῖς.

Σ Κ Η Ν Η Θ'.

Ἑρμοῦ, Ἄρης, Ἰανὸς καὶ οἱ ρηθέντες.

ΖΕΥΣ. Τί ἐπάθετε σεῖς πάλιν;

ΙΑΝ. Ἰδοῦ· Ὡς κάλλιον ἐμοῦ γινώσκετε, ὅταν ὑπάρχη πόλεμος· αἱ θύραι τῶν ναῶν μου ἀνοίγονται, ὅταν δ' ὑπάρχη εἰρήνη, μένουσι κεκλεισμένα. Νῦν, ἐνῶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου μεγάλη συγκροτεῖται μάχη ἀπὸ τῆς χθῆς, αἱ θύραι τῶν ναῶν μου διατελοῦσιν ἔτι κεκλεισμένα. Ἐξήτησα παρὰ τοῦ Ἄρειος τὴν δόρθωσιν τοῦ σφάλματος, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲ περιπαίζει, διατεινόμενος ὅτι πόλεμος δὲν ἦναψε, διότι, αὐτὸς, λέγει, καθὼς τοῦ πολέμου Θεός, θὰ τὸ ἐγίνωσκε

ΖΕΥΣ. Τί ἀπολογεῖσαι, Ἄρη;

ΑΡ. Τί ν' ἀπολογηθῶ; Ὁ Ἰανὸς μὲ φορτῶνεται ἄδικα. Πόλεμος ἂν ἐξεργήγουντο, δὲν θὰ τὸ ἐγίνωσκον ἐγώ;

Ζ. Ἄλλο πάλιν ἰ μ π ρ ὀ λ ῶ ο! Καὶ ὄλα αὐτὰ πρέπει ἐγὼ νὰ τὰ ξεδιαλύνω! Ἑρμῆ!

ΕΡΜ. Διατάξατε!

(α) Τὴν παλαιάν, τὴν Χεδιδικὴν καὶ τὴν τοῦ Γουτούμ πασαῖ.

Ζ. Πήγαινε μίαν στιγμὴν εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, καὶ ἔλα ἀμέσως νὰ μᾶς εἴπῃς τί συμβαίνει, καὶ ἂν ὑπάρχη ἐκεῖ πόλεμος ἢ ὄχι.

ΕΡΜ. (Φεύγει.)

Σ Κ Η Ν Η Ι'.

Οἱ ρηθέντες ἐκτὸς τοῦ Ἑρμοῦ.

ΜΩΜΟΣ. Ἡ στραθὰ εἶν' ὁ γικλὸς, ἢ στραθὸν ἄρμενίζουμε. Κρότον ὄπλων ἀκούω κ' ἐγώ. Πυροβολισμοὶ ἀδιακόπως ρίπτονται. Οἱ Θεοὶ ἔχουν λεπτοτάτην τὴν ἀκοήν. Δὲν ἀκούετε σεῖς τὸν κρότον;

Ζ. Κάτι ἀκούω κ' ἐγώ... ἀλλὰ πρέπει νὰ βεβαιωθῶμεν τί εἶναι.

Σ Κ Η Ν Η ΙΑ'.

Ἑρμοῦ καὶ οἱ ρηθέντες.

ΖΕΥΣ. Λοιπόν;

ΕΡ. Ἰδοῦ τί τρέχει. Οἱ Ἕλληνες πυροβολοῦν μετὰ πολλῆς ζωηρότητος καὶ ἀδιακόπως...

ΙΑΝ. Δὲν τὸ ἔλεγα;

ΑΡ. Ἀλλὰ κατὰ τίνας πυροβολοῦν;

ΕΡΜ. Κατ' οὐδενός!

ΜΩΜ. Λοιπὸν ἔχουν πόλεμο μὲ τὰ σύγνεφα!

ΕΡ. Ὡς φαίνεται...

Ζ. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸ ἐννοῶ, Ἑρμῆ. Ἐξηγήσου σαφέστερον.

ΕΡ. Ὡς ἤκουσα εἰς τὴν γῆν κατελθὼν, αὐτοὶ δὲν πιστεύουν πλέον ἡμᾶς τοὺς Θεοὺς των πατέρων των, ἀλλ' ἄλλον τινὰ Θεὸν, ὃν ἐλησμόνησα πῶς τὸν λέγουν, νομίζω Χρηστον. Ὁ Θεὸς αὐτὸς ἀπέθανε καὶ ἔπειτα ἀνέστη. Τὴν ἡμέραν λοιπὸν τῆς ἀναστάσεως, ἦν καλοῦσι Πάσχα...

M. Ἐκ τοῦ πάσχα ἴσως· διότι πάσχουσι τὰς φρένας, ἀρνούμενοι ἡμᾶς τοὺς ἄλλοτε Θεοὺς των.

Ζ. Λοιπόν; τί ἐπεμβαίνει τὸ Πάσχα αὐτὸ μὲ τοὺς πυροβολισμούς;

ΕΡ. Ξεύρω κ' ἐγώ; πυροβολοῦν λέγει διότι εἶναι πάσχα.

Ζ. Καλὲ λοιπὸν αὐτοὶ εἶναι τρελλοὶ διὰ δέσιμον.

ΕΡ. Ἔτσι φαίνεται.

M. Καὶ ἔπειτα παραπνοούμεθα πῶς ἡμεῖς οἱ

Θεοὶ τρωγόμεθα μετὰ τὸν μᾶς, ἀφοῦ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἵτινες μὴ ἔχοντες πρὸς τίνα νὰ πολεμήσου, καὶ τίνα νὰ σκοτώσου, σκοτώνουν τὴν ἀτμοσφαιραν, τὰ βάζουν μὲ τὰ σύγνεφα!

ΑΡ. Δὲν σαῖ; τὸ εἶπα ὅτι πόλεμος δὲν ὑπάρχει;

ΙΑΝ. Ποῦ ἤξευρα ἐγὼ πῶς ὁ κόσμος ἐπαλλάβωσε. Pardon Ἄρη σ' ἐφορτώθηκα ἄδικα.

ΑΡ. Καλὲ δὲν βαρύνεται... μετὰ τὸν μᾶς...

Ζ. Ἐκουράστηκα πλέον! Ἑρμῆ, φώναξε τὸν Γανυμήδη καὶ πέ τοῦ νὰ μοῦ φέρῃ δύο δάκτυλα νέκταρ. (ὁ Ἑρμῆς ἀπέργεται.)

Σ Κ Η Ν Η ΙΒ'.

Οἱ ρηθέντες πλὴρ τοῦ Ἑρμοῦ

ΖΕΥΣ. Θεοὶ καὶ ἄνθρωποι εἶναι ὄλοι σήμερον διὰ δέσιμον. Μόνος σὺ, Μῶμε, ἔχεις μυαλά, διότι σὺ περιπαίζεις ὄλους, Θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. Σὺ μόνος εὐρίσκεισαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ.

(ΠΗΠΤΕΙ Η ΑΥΔΑΙΑ)

ΑΒΕΛ

LOUIS NOIR.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

XVI καὶ XVII

Ἐνθα ὁ Γεώργιος μονομαχεῖ, καὶ ἡ Φανὴ διαπράττει μέγα τι.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ γέρον μαρκίων ἄμα ἐγερευθεὶς τῆς κλίνης ἐσήμανε τὸν κώδωνα καὶ διέταξε νὰ προσέλθῃ ὁ Γεώργιος. Ἀλλ' ὁ Γεώργιος ἦτο ἀπίων, ἀντ' αὐτοῦ δ' ἐνεφανίσθη ὁ Ἰωσήφ.

— Ο Γεώργιος διέθεσε τὸ πάντα ἐν τάξει, εἶπε, καὶ μ' ἐπεφόρτισε νὰ εἰδοποιήσω τὸν κύριον, ὅτι ἔνεκεν κατεπειγούσης ὑποθέσεως ἀνεχώρει πρὸ ἡμῶν.

— Βλέπω, ὅτι ὁ κύριος Γεώργιος φέρεται πολὺ ἐλευθέρως! παρετήρησεν ὁ μαρκίων καὶ σπεύτας ἀνεκοίνωσε τοῦτο τῇ μαρκησίᾳ.

— Ω! εἶπεν αὕτη. Δὲν θὰ τὸν ἐπκινῶμεν πλέον αὐτὸν τὸν κύριον Γεώργιον. Πρέπει νὰ μᾶς ἐλῆστευτε καὶ ἐδραπέτευτε. Τώρα ἐννοῶ τὰ πάντα εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν περιρῆμων καὶ ἐπιτηδείων τυχοδιωκτῶν, οἵτινες κατακλέπτουν τὸν κόσμον δεξιότατα.

Ὁ μαρκίων διέταξε καὶ ἠρεύνησαν τὰς ἀπυσκευὰς καὶ τὸ χρηματοφυλάκιον.

— Ὁ Γεώργιος, ἀγαπητὴ μαρκησία, εἶναι ἡ εὐθύτης προσωποποιημένη. Τὰ πάντα εἶναι ἀθικτα.

— Καὶ ἡ ἀναχώρησίς σου;

— Θὰ μᾶς προετοιμάξῃ ἀνακριβῶς καὶ μίαν ἐκπληξίν.

Ἡ μαρκησία ἐδόθη εἰς ἀπείρους εἰνασίας, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ μαντεύσῃ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἀπουσίας τοῦ Γεωργίου. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ οἱ ἵπποι ἐξεύχθησαν, ἡ δὲ συνοδία ἔλαβε θέσιν ἐπὶ τῶν ὀχημάτων.

Ἐκεῖ ποῦ, κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ ἐκτὸς τῆς κωμπολείας δάσου, ἡ μαρκησία, ἰδοῦσα ὄμιλον ἀξιωματικῶν ἰσταμένων περὶ φορείου, διέταξε τὸν ἥνιοχον νὰ σταματήσῃ τοὺς ἵππους. Ἀλλὰ μόλις ἔρριψε τὸ βλέμμα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ φορείου, ἀνετινάχθη σπασμωδικῶς καὶ ἐγένετο ὠχρόπρη, δυσκόλως δὲ κατώρθωσε ν' ἀρθρώσῃ διαταγὴν πρὸς τὸν ἥνιοχον ὕπως μαστίξῃ οὗτος τοὺς ἵππους.

Ἐπὶ τοῦ φορείου ἐκείνου ἐκειτο αἱματόφυρτες καὶ ψυχορραγῶν ὁ ἀξιωματικὸς, ὅστις τὴν προτεραιαν ἐτόλμησε νὰ τὴν περιυβρίσῃ, ἐνῶ χειροῦργός τις ἐξήταξε τὸ θανάσιμον ἐκείνου τραῦμα.

— Τοῦτο εἶναι παρὰδοξον! ὕπετονθόρυσεν ὁ μαρκίων. Τίς ἀρᾶ γε νὰ ἐρόνευτε τὸν ἀνθυπολογαγὸν τούτον;

— Δὲν μαντεύετε; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Ὁ Γεώργιος ἴσως;

— Τὸ πιστεύω.

— Ὁμιλήσατε ἐνώπιόν του περὶ τῆς ὕβρεως;

— Οὔτε λέξιν τῷ εἶπον, ἀπεκρίθη ἡ μαρκησία.

Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐπεφάνη ὁ Γεώργιος ἦσυχος καὶ μειδιῶν.

— Κύριε Γεώργιε, τῷ εἶπε μετ' αὐστηρότητος ὁ γέρον εὐγενής. Διεπράξατε μέγα σφάλμα μονομαχήσαντες καὶ εἶμαι πολὺ δυσηρεστημένος διὰ τὴν ἐλαττωματικὴν ταύτην συμπεριφορὰν σας.

— Κύριε μαρκίων, μέγλιως λυποῦμαι· ἀλλ' ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς μ' ἐξύβρισε βραχέως.

— Πῶς δηλαδὴ; ἠρώτησεν ὁ εὐγενής μεταλλάξτε τόνον.

Ὁ Γεώργιος ἀφῆρηθῆ τὴν ἐν τῷ κωφανεῖῳ διαδραματισθεῖσαν σκηνήν.

— Εἶναι ἀκριβὴς ἡ διήγησίς σας; ἠρώτησιν αὐτῆς ὁ κύριος Δὲ Νουμέξ

— Ἀληθεστάτη καὶ ἀκριβεστάτη, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος.

— Καὶ δὲν ἐγνωρίζετε, ὅτι ὁ ὑπολογαγὸς αὐτὸς εἶχε περιυβρίσει ἐμέ;

— Οὐδέεις μοὶ ὠμίλησε περὶ τούτου.

— Τότε διαφέρει τὸ πρᾶγμα, εἶπε ὁ δούξ, φανεῖς ἱκανοποιημένους.

Ἡ μαρκησία ἐκδικηθεῖσα, ἐμειδίει. Ὁ δὲ Γεώργιος κατέλαβε τὴν θέσιν τοῦ ἐκτὸς τοῦ ὀχήματος καὶ διέταξε τὸν ἥνιοχον νὰ μαστίξῃ τοὺς ἵππους· οὗτος ὑπήκουσε καὶ αἱ ἄμαξι ἐκινήθησαν.

— Ψεύδεται, εἶπεν ἡ μαρκησία τῷ μαρκίῳ νι χαμηλοφώνως.

— Καὶ ναὶ καὶ ὄχι. Ὑπεξέφυγε τὴν δυσκολίαν. Ἐβεβαίωσεν ὅτι οὐδεὶς τῷ εἶπε τι περὶ τῆς ὕβρεως, ἀλλὰ δὲν ἰσχυρίσθη, ὅτι διετέλει ὅλως ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς. Εἶναι πολὺ ἐπιτιμειώσιμος.

— Ὁ νέος οὗτος ἤρμοξ νὰ ἦναι εὐγενής, ὑπέλαθεν ἡ μαρκησία καὶ περιμαζεύθεισα εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τοῦ ὀχήματος, ἐκλείσσε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀλλ' ἐκοιμήθη ἀρά γε;

Ἐν τούτοις ἡ μαρκησία καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐδείχθη εὐπροσέγορος εἰς πάντας, πρὸς μόνον δὲ τὸν Γεώργιον ψυχρὰ καὶ δυσχεραίνουσα. Ὁ κ. Νουμέξ, παρατηρήσας τὴν τοιαύτην αὐτῆς σκυθρωπότητα, ἠρώτησε:

— Μήπως ὑποφέρετε, καλή μου φίλη;

— Ὀλίγον· ἀλλ' ὄχι ψεύδομαι. Αἰσθάνομαι καλὰ κατὰ τὴν ὑρεῖαν· ἀλλ' ἔχω τὰ νεῦρά μου.

— Μήπως τὴν περιέργειάν σας διήγειρε τίποτε;

— Παιδιά, φίλτατε δούξ, ἀπλὴ παιδιά.

— Ὅλα εἶναι παιδιά παρὰ πάσαις ταῖς γυναῖξί.

— Καὶ συγγρόνω; ὅλα ἔχουν δι' αὐτὰς σπουδαιότητα.

— Ἡμπορῶ νὰ σᾶς συνδράμω εἰς τίποτε;

— Ἐλπίζω, κύριε δούξ. Ἴδού δὲ τί συμβαίνει. Ζητῶ τὴν λύσιν ἀδιαλύτου προβλήματος, ὑμεῖς δὲ γινώσκατε τὴν Σφίγγα.

— Ποία εἶναι αὕτη;

— Ὁ Γεώργιος.

Ὁ δούξ ἐκινήθη μικρὸν τι ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία παρατηρήσασα τὸ ἄλμα τοῦ δουκίς.

— Ἀνατίναγμα τοῦ ὀχήματος, φίλτατη μου.

— Λοιπὸν, ὁ Γεώργιος κατέστη δι' ὑμᾶς, Σφίγγ; ἠρώτησεν ὁ δούξ μετ' ἀδιαφορίας.

— Μάλιστα, φίλε μου.

— Πῶς;

— Ἀπορῶ πῶς ὁ νέος αὐτὸς δὲν ἐπωφελήθη ἄλλοις τὴν ἀδειαν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐδώκατε. Ἴνα διέλθῃ τὴν νύκτα ἐκτὸς τοῦ ξενοδοχείου. Ἡξεύρετε, ὅτι περιεφρόνησε καὶ τὴν ἴθιοποιόν.

— Κρίμα, μαρκησία· ἐγὼ σᾶς ὑπέθετον πολὺ ὀξυδερκεστέρως.

— Καὶ ὅμως ἀπὸ τῆς πρώτης εἰς μάτην ζητῶ νὰ ἐξεκίτῳ τὴν αἰτίαν.

— Οὐδὲν ἀπλούστερον, εἶπεν ὁ δούξ ἀνατριχιάσας. Ἐμελλε νὰ μονομαχήσῃ σήμερον καὶ διὰ τοῦτο ἐπορίμησε ν' ἀναπαυθῆ δι' ὅλης τῆς νυκτός.

— Τί ἀνόητος εἶμαι! ἀνεβόησε ἡ μαρκησία γελάσασα. Νὰ μὴ σκεφθῶ πρᾶγμα τόσο ἀπλοῦν!

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἐλησμόνησε τὸν Γεώργιον καὶ περιέρχεται.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, οἱ δύο σύζυγοι μετέβησαν εἰς τὸ θέατρον· ἀλλ' ὁ Γεώργιος δὲν ἦτο ἐκεῖ — τοῖθ' ὅπερ ἐξέπληξε τὸν δούκα.

Κατὰ τὴν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐπάνοδον, ἡ μαρκησία ἤκουσεν ἤχους βαρβίτου μελωδικωτά-

τους, ἐλέγχοντος τέχνην μουσουροῦ θαυμασίου· ἐρωτήσασα δὲ τὴν Φανὴν ἔμαθεν, ὅτι ὁ μουσουργὸς οὗτος ἦν αὐτὸς ὁ Γεώργιος.

— Φίλε μου, εἶπε τῷ συζύγῳ αὐτῆς, δὲν ἐπὶ τούτῳ εἶχε προσκαλέσει διὰ τῆς Φανῆς. Ἡξεύρετε πόλις εἶναι ὁ μουσουργὸς ὁ κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην κατακλιῶν ἀμειψτέρων ἡμῶν τὴν ἀκοήν, ὁ ἄλλος Παγαλίνης;

— Ὁμολογῶ τὴν ἀγνοίαν μου, φίλτατη μου μαρκησία.

— Λοιπὸν εἶναι ὁ ἐπιστάτης σας!

— Μέγιστε Θεεὶ ἀνεκράξεν ὁ μαρκίων ἔκθαμβος. Φανὴ, καλέσατε τὸν Γεώργιον.

Μετ' ὀλίγον ὁ Γεώργιος εἰσήχθη ἐνώπιον τῶν συζύγων.

— Κύριε, τῷ εἶπεν ὁ γέρον εὐγενής. Ἡ μαρκησία καὶ ἐγὼ θαυμάζομεν πῶς ἐζητεῖτε θέσιν ὀδηγοῦ, ἐνῶ ἔχετε τὸ μέσον νὰ κερδήσητε ὀλόκληρον περιουσίαν.

Ὁ Γεώργιος ἐδείξε τὸτον φυσικὴν ἐκπληξίν ὥστε ἡ μαρκησία ἐγκατέλιπε πᾶσαν ὑπόψιν.

— Τί ἐννοεῖ ὁ κύριος μαρκίων; ἠρώτησεν ἔκθαμβος.

— Ὁ σύζυγός μου σᾶς ἤκουσε πρὸ μικροῦ. Φαίνεται δὲ ὅτι κέκτησθε πολλὴν δεξιότητα περὶ τὸ παίζειν τὴν βαρβίτον.

— Τοῦτο μοὶ ἔλεγον καὶ εἰς τὸ τάγμα. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐσπούδασα μουσικὴν, μουσουργῶ δὲ ὀρμεμρῶτως.

— Πῶς εἶναι δυνατόν;

— Ἡ κυρία μαρκησία δὲν πιστεύει;

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι πρᾶγμα ἐκ τῶν δυσκολωτάτων.

— Καὶ ὅμως λέγω τὴν ἀλήθειαν. Ὅταν ἤμην πολὺ νέος, εἶχον βαρβίτον τινα, διεσκέδαζον δὲ κάμων αὐτὴν διὰ τοῦ τοῦ ν' ἀναδίδῃ ἤχους, τοὺς ὁποίους ἐνόουν ἐγὼ ὡς μελωδίαν. Ἀναμφιβόλως δὲ, θὰ εἶχον πολλὴν κλίσιν εἰς τὴν μουσικὴν, διότι κατήντησα νὰ παίζω τὰ δυσκνλώτερα τεμάχια καὶ ἀπαξ μόνον ἂν τὰ ἤκουον.

— Καὶ δὲν ἐλάβετε ποτὶς μαθήματα μουσικῆς;

— Ὀχι, κυρία.

— Ἐντεῦθεν τὸ ἀλλόκοτον εἰσεῖν ἄσμα, τὸ ὅποιον ἤκουσα πρὸ μικροῦ.

— Ἐπεθύμου, νὰ σᾶς ἔθλεπον παίζοντα, εἶπε μετὰ περιεργείας ἡ νεαρὰ μαρκησία. Θέλετε νὰ παίξητε ἐνώπιόν μας;

— Εὐχαρίστως, κυρία.

Ὁ Γεώργιος, προσκλίνας ἐξῆλθε, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθε φέρων τὴν βίβλινόν του.

— Παίξατε ὅ,τι σισπὸν θέλετε ὑμεῖς, τῷ εἶπεν ἐξαπλωθεῖσα ἐπὶ σκίμπος ἡ μαρκησία, ἥτις ἠγάπα μανιωδῶς τὴν μουσικὴν ὡσπερ καὶ ὁ σύζυγός της.

Ὁ Γεώργιος προσιμιάσθη ἐπὶ μικρὸν βιβλίον δὲ καὶ κατ' ὀλίγον ἡ βίβλος ἤρξατο ἐκβάλλουσα ἤχους πλήρεις ἀλλοκότου μελωδίας, οἵτινες ἐνέβαλλον τὴν ψυχὴν εἰς ἀόριστόν τινα ταραχὴν καὶ ἦνοιγον εὐρείας ἐκτάσεις, ἀπερᾶντους ὀρίζοντας εἰς τὴν φαντασίαν ἔπειτα αἰχορδαὶ τοῦ ὄργανου, εἰς ἀνάπαλιν ὠσθεῖσαι, ἀπέδωκαν φθόγγους ἡχηρούς καὶ αἰ μελωδίας, οἶονε! ἀποσπώμεναι, διεδέχοντο ἀλλεπαλλήλως ταχέως, ἐντελεῖς, μεγαλοπρεπεῖς καὶ ποικιλλοῦσαι ἐπὶ ρυθμοῦ ὅλως πρωτοτύπου. Οἱ φθόγγοι δ' ἐκεῖνοι οἱ βραδεῖς καὶ ἀνεκφραστοὶ ὠμοιάζον τοὺς ὑποκώφους τῆς φύσεως ψιθύρους μετὰ τὴν φεῖας καὶ μυστηριώδους κάλλους ἦσαν οἶονε! αἰ οἰμωγαὶ τῶν ἀνέμων ἢ ὀρυκτιμῶν τῶν κυμάτων ἐξησθηνημένους ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς ἀπρωτάσεως, καὶ συνεδέοντο πρὸς ἀλλήλους μεθ' ἀρμονίας βυκαλιζούσης ἡδέως τὴν ψυχὴν καὶ ἀναρπαζούσης τὸ πνεῦμα.

Ὁ μαρκίων, ἀληθῆς ποιητῆς, ἐκλείπει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐπλανᾶτο εἰς σκηνογραφίας ἀτελευτήτους, αἵτινες ἀνεκλίττοντο ἐνώπιον αὐτοῦ. Ὁ ἀληθὴς κόσμος δὲν ὑπῆρχε πλέον δι' αὐτόν.

Ἐπὶ τῶν εὐγενῶν καὶ ὀψιλῶν ὀργανισμένων καρδιῶν ἡ μουσικὴ τόσῃ ἐξασκεῖ κράτος, ὥστε καὶ θέλων τι, δὲν δύναται νὰ ποινάξῃ τὴν γοητείαν, ἥτις ἀπαξ ἤδη κατέλαβεν αὐτόν.

Ἡ νεαρὰ μαρκησία, βεβακχευμένη ἤδη, ἐφοικία καθ' ἑκαστον δόνημα τῆς βαρβίτου καὶ παρεδίδοτο ὅλη καὶ ἀνεπιφυλάκτως εἰς τὴν μάγον δύναμιν τῆς μελωδίας ἡκραζέτο πνευστικῶσα, βρέμουσα, ἐκστατικῆ. Ἐκ πρώτης ἀρχῆς

δεσποθεῖσα, ἀφιέτο μετ' ἀγαλλιᾶσεως καὶ θάμβους εἰς τὴν ἐκστατικὴν τὴν ἐκ τῆς δεσποτείας ταύτης.

Εἶχεν ἤδη ὑποζυγῶθῃ.

Ὁ Γεώργιος διέκλυε ἀποτόμως τὸ μέλος.

Ἡ μαρκησία ἐνόμισε τότε ὅτι αἴφνης ἀπεσθέσθη φῶς τῶς ζωηρῶς ἀκτινοβολοῦν ὅτι ὁλόκληρος κόσμος ἐκ γυμνασίων ἀξιολατρεῦτον ἐξηρανίσθη ὅτι τὸ σκότος ἐπεχέετο ἐπ' αὐτὴν ψυχρὸν καὶ πεπηγὸς, ἡ δὲ ψυχὴ τῆς ἡσθάνου μετ' ἄλλοις ἐαυτὴν ἐντὸς ζόφου ἐμβυθισμένην.

Ἡ σύγκρουσις ὑπῆρξεν ἀπροσδόκητος.

Ἡ μαρκησία ἠτένισε τὸν Γεώργιον καὶ τὸν σύζυγον αὐτῆς μετὰ τῆς ἐκπλήξεως ἀνθρώπου, ὅστις ὀνειρώτων ἀρυπνίσθη αἴφνης ἡδέως.

— Ἦμην περιπλανημένη εἰς τοῦ σύρρατος τὸ στερεῶμα.

— Καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς ἐπὶ τῆς γῆινης σφαίρας, προσφιλεῖς ὦραία, εἶπεν ὁ μαρκίων.

— Ἡ μουσικὴ οὕτη εἶναι θεία, κύριε, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή. Οὐδέποτε ἤκουσα παραπλησίαν τίνος ἔργον εἶναι αὕτη.

— Οὐδενός, κυρία.

— Ἀλλ' ὁπωσδήποτε θὰ ἔχη τὸν ποιητὴν της, ἄλλως δὲν γίνεται.

— Εἶπετε ὀρθότερον, τὸν μεταφραστὴν της.

— Πῶς;

— Κατὰ τὰς ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐπισταθμίας μου, κατεδουμένη εἰς τὰς ἄμμους καὶ ἡκρωμένη τὰς φωνάς, αἵτινες μυστηριωδῶς ἐλάτουν διὰ μέσον τῶν ἀτελευτήτων ἐρημῶν. Μετὰ κατελάμβανε τότε ἀνεκφραστοὺς συγκίνησις τὸτόξον μου, ἀκοντοῦ, ἔτρεμεν ὑπὸ τὴν χεῖρα, καὶ ἡ βίβλος ἐμέλει μόνη καὶ συνήθως μετὰ τῶν ψιθύρων τῆς Σαχίρας. Ἐπειτα διήρχοντο αἱ συνοδίαι τῶν ὀδοπόρων καὶ αἱ ὁάσεις ἀρυπνίζοντο, οὕτως εἶπεῖν, ὑπὸ τῆς ἐσπερινῆς αὔρας. Αἱ γυναῖκες τῶν χωρίων ἐπήγαινον καὶ ἤρχοντο διὰ μέσου τῶν φοινίκων μετὰ τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον οἱ ἵππεῖς ἀνεκύνων τὸν κοινυρτὸν ὑπὸ τῶν ἵππων τὰς ὀπλὰς ἀπὸ ρυτίρας τρεχόντων ἀγνοῶ πῶς, ἀλλ' ἡσθάνουμένη τότε ἀκαταμάχητον ἐπιθυμίαν νὰ ἀπεικονίσω τὰ συμβαίνοντα διὰ τῆς μουσουργίας οἱ δάκτυλοί μου ἔτρεχον ἐπὶ τὰς χορδὰς

D. DE BOISBOBBY

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ὑπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

— Τὸν παρηκολούθησας;

— Οὕτως ἔπρεπε,

— Πόσον ἀθλίον εἶσαι! ἐὰν ἐπανήρξαιο πρὸς ἐμέ, ἡδυνάμην νὰ σὲ συγχωρήσω, διότι θὰ μ' ἔλεγεσ ποῦ ἔκειτο ὁ τάφος. Αὐτὸ θέλω νὰ τὸ μάθω. Ἦσο ἐκεῖ ὅταν τὴν ἐκόμισαν εἰς τὸ νεκροταφεῖον;

— Τὴν Κυρίαν;.. ναι, ἡμην ἐκεῖ ὅταν τὴν ἔθαψαν.

— Ἦσο ἐπίσης παροῦσα ὅταν ἔφυγεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου κλέπτουσα τὴν θυγατέρα μου; Ἄφου καὶ ἐγνώριζες ὅτι ἐμελλε νὰ δραπετεύσῃ μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της, οἰακί δὲν με εἰδοποίησας; Θὰ σ' ἐπλήρωσαν βεβαίως διὰ νὰ σιωπήσῃς, δὲν ἔχει οὕτως; Ἐγὼ θὰ σὲ καθίσω πλουσίαν, ἐὰν τοὺς ἐμπόδιξες ἀπὸ τῆς διαπράξεως ἐγκλήματος.

— Ὅχι...δὲν ἦτο διὰ τὰ χρήματα...Ἐγὼ ἠγάπων τὴν Κυρίαν...ἡμην δούλη της...καὶ δὲν ἠμπόρουν νὰ τῆς ἀντισταθῶ...Ἐπειτα δὲ δὲν ἤθελα ν' ἀφήσω τὴν Κλάραν.

— Σοὶ ἀπαγορεύω νὰ ἐκφέρῃς αὐτὸ τ' ὄνομα.

— Ἦτο τέκνον μου, ἀφου καὶ ἐγὼ τὸ ἐξέθρεψα.

— Ἐξέθρεψας ἐπίσης τὸ τέκνον τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου, ὅστις τὴν ἐδολοφόνησε παρασύρας αὐτὴν εἰς τὴν κατάρτατον γῶραν, ἐνθα ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ ἐφονεύθη;

— Ὅχι, αὐθέντα ὄχι σὰς τὸ ὀρκίζομαι.

— Ἐντούτοις τὸν ἠκολούθησας. Αὐτὸς διέταξε καὶ ἔρριψαν τὸ πτωχὸν σωματίον τῆς θυγατρὸς μου εἰς τὸν νοινὸν λάκκον...καὶ ἔπειτα σὲ παρέλαβε διὰ νὰ ὑπηρετήσῃς τὸ τέκνον, τὸ

τῆς βαρβίτου καὶ μοὶ ἐφαίνετο, ὅτι μετ' ἐφραζον τὴν φύσιν, τὴν ἔρημον διὰ τῆς μουσικῆς τῇ βοηθείᾳ πνευματὸς τινος ἀοράτου, ὅπερ μοὶ ὑπέβαλε τὸ μέλος.

Ἐπὶ ἔρχει ἐνθουσιασμός τις, καθ' οὗ ἀδύνατός ἐστι πᾶσα ἀντίστασις.

Ἡ μαρκησία ἠγέρθη καὶ προχωρήσασα κατὰ τινα βήματα. εἶπε τῷ Γεωργίῳ μετὰ φωνῆς ὑποτροχέουσης.

— Γνωρίζετε τίς εἶσθε;

Ὁ Γεώργιος ἐσιώπα.

— Μέγας ποιητῆς, ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία

— Ἀγαπητέ μοι, προσέθηκεν ὁ δοῦξ ἐν ἐνθουσιασμῷ, θὰ στερηθῶ μὲν ἐγὼ τοῦ φροντιστοῦ μου, ἀλλ' αἰ ὦραϊσι τέχνηαι θ' ἀριθμῶσι μίαν προσέτι ἔξογον μεγαλοφυῶν.

— Μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ἡ μαρκησία. Σὰς ὀφείλομεν πᾶσαν συνδρομὴν καὶ προστασίαν. Πρέπει νὰ λάβητε μαθήμια τίνα μουσικῆς.

— Ἀπαγε τῆς βλασφημίας! ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Δὲ Νουμέξ. Τοιαύτας ἐμπνεύσεις τὰς φονεύει ὁ διδάσκαλος.

— Τί λέγετε λοιπὸν νὰ πράξωμεν;

— Νὰ προσκαλέσωμεν ἕνα μελοποιῶν, νὰ τῷ εἴπωμεν ν' ἀκροασθῇ καὶ νὰ διαδραματίσῃ τὸ μέλος χωρὶς μηδὲν ἀπολύτως νὰ μεταλλάξῃ. Οὕτω θὰ λάβωμεν ἀριστουργήματα. Ἐμεῖς δὲ, ἀγαπητέ μου φίλε, ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης παύετε τοῦ νὰ ἦσθε ὁ φροντιστὴς μου καὶ γίνεσθε ὁμοτράπεζός μου.

Καὶ τοῦτο εἰπὼν ὁ δοῦξ, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Γεώργιον, ὅστις ἔσφιγγεν αὐτὴν ἀλλὰ μετὰ ποῖας τινος ψυχρότητος μὴ διαλαθούσης τὸν δοῦκα.

— Τὸ σκεδιδίον μου φαίνεται ὅτι δὲν σὰς εὐχαριστεῖ, εἶπεν ὁ κύριος Δὲ Νουμέξ.

— Τὸ ὁμολογῶ, κύριε μαρκίων.

— Κατὰ τί σὰς δυσαρεστεῖ;

— Καθ' ὅλα.

— Διάτανε!

(ἀκολουθεῖ.)

όποιον τῷ ἐγεννήθη... σὺ δὲ τὸ ὑπέρητας πιστώως... καὶ ἐπανήλθες μετὰ τοῦ τέκνου ἐκείνου εἰς Γαλλίαν.

— Ἄ! αὐθέντα, ἐὰν ἤξεύρετε...

— Μὴ προσπαθῆς νὰ δικαιολογηθῆς, διότι εἶσαι ἄτιμον πλάσμα. Αἱ σκύλαι ἔχουσι περισσότεραν καρδίαν ἀπὸ σέ. Σ' ἐξεδίωξαν, καὶ ἔπραξαν πολὺ καλῶς.

— Ὅχι, αὐθέντα, δὲν μ' ἐξεδίωξαν, ἀλλ' ἐγὼ τοὺς ἀφῆκα ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς Παρισίους, διότι ἐφοβοῦμην.

— Ἐφοβεῖσθε τίνα;

— Ὑμᾶς. Ἐφοβοῦμην μὴ τυχόν καὶ σᾶς συναντήσω.

— Ἐξευρες λοιπὸν ὅτι ἔζων;

— Μάλιστα. τὰ χαρτιά μοι τὸ εἶχον εἰπεῖ. Ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνοι ἐκατοίκουν εἰς μίαν ὠραίαν συνοικίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν διαβαίνει πολὺς κόσμος. Ἐσυμπέρανα ὅτι καὶ σεῖς ἔπρεπε νὰ κατοικήτε ἐκεῖ ὡσαύτως... διὰ τοῦτο ὑπῆγα καὶ ἐκρύφθην εἰς μίαν ττωχικὴν οἰκίαν, ὅπως διόλου ἐπάνω εἰς τὰ ὑψώματα τῆς Μομαρτρης.

— Καὶ δὲν ἐπανείδες πλέον τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον;

— Ναί, αὐθέντα. Τὸν ἔβλεπα δύο φορές κάθε χρόνον... καὶ τὴν τελευταίαν φοράν, ὅποτε ἐκείνη ἐνομφεύθη...

— Ἐ! λοιπόν;

— Ἦμην εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

— Ψεύδεις, διότι ἦμην καὶ ἐγὼ.

— Τὸ ἤξεύρω. Ἐγὼ μὲν σᾶς εἶδον... ἀλλὰ σεῖς δὲν ἠμπορέσατε νὰ με ἴδωτε. Ἦμην μακρὰν ἀπὸ σᾶς, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ νάρθηκος... ἔφυγον δὲ πρὸ τοῦ τέλους...

— Διὰ νὰ ὑπάγῃς νὰ εἴπῃς εἰς τὸν κ Μωγάρ ὅτι μ' ἀνεγνώρισας;

— Ὅχι, αὐθέντα, δὲν τοῦ εἶπα τίποτε. Δὲν ἐπάτησα τὸν πόδα μου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου, καὶ δὲν ἤξεύρει τίποτε.

— Ἐξεύρει τὰ πάντα. Δὲν παρουσιαζόμεν μὲν ἐνόσφ ἡ ἐκδίκησίς μου δὲν ἦτο πλήρης· τῶρα ὁμῶς ὅτε συνεπληρώθη, ἐγνώσθη πρὸς αὐτὸν, καὶ ἀναμένω τὴν περὶ μονομαχίας ἀποφασίαν τοῦ. Θέλω νὰ τὸν φονεύσω.

— Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια, αὐθέντα, ὅτι ἐξεδικήθητε; ἤρωτησεν ἡ Αὐγὴ ἀνεγείρουσα τὴν κεφαλὴν.

— Τίς σοὶ τὸ εἶπεν;

— Εἰς ἐμέ, κανείς. Ἀλλὰ πρὸ ὀλίγου ἦτο μέσα κάποιος νέος, τὸν ὁποῖον ἡ Κυρία Ἀντωνία εἶχε καλέσει... καὶ αὐτὸς ἀνέφερε διὰ σᾶς...

— Ναί, ἐξεδικήθη, καὶ θὰ ἐκδικηθῶ ἔτι.

— Ἐναντίον ἐκείνου, αὐθέντα, ἔχει καλῶς, ἐπιθύρσειεν ἡ αἰθιοπίς. Ἀλλὰ... ἐναντίον ἐκείνης;

— Ἐκείνην! ἀνεφώνησεν ὁ Φρεδόκι! Ἐκείνην ὅν τὴν ἐλθροδόμη, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ κτυπήσω ἄλλως τὸν πατέρα, ἢ κτυπῶν τὴν θυγατέρα του.

— Ἄ! αὐθέντα, τί ἐκάματε; ἐστὲναξεν ἡ αἰθιοπίς.

— Ἐκκαμὰ δικαιοσύνην. Ἀπέδωκα κακὸν ἀντὶ κακοῦ. Τὸ τέκνον θὰ πληρώσῃ διὰ τὸν πατέρα.

— Οὕτω λοιπὸν, ἐκεῖνος ὁ νέος, ὅστις ἦτο μέσα, δὲν εἶπε ψεύματα; Ἐκείνη δυστυχεῖ... καὶ δυστυχεῖ ἐξ αἰτίας σας;

— Καὶ ἡ δυστυχία της δὲν θὰ παύσῃ ἢ μετὰ τῆς ζωῆς της. Ὁ σύζυγος αὐτῆς κατηγορήθη ἐπὶ κλοπῇ, ἐνῶ δὲν ἦτο ποσῶς ἔνοχος. Καὶ μολοντούτο τὸν κατεμήνυσα. Ἐγὼ ἐγενόμην ὁ αἷτιος καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν ὡς κακοῦργος. Αὐτὸς μὲν τῶρα ἐξῆλθεν ἐκείθεν, ἀλλ' ἐκείνη δὲν τὸν ἀγαπᾷ πλέον. Ὁ ἀποθνήσκων αὐτὴ ἐκ τῆς λύπης, ὁ δὲ πατὴρ της θὰ ὑποφέρῃ ὅ,τι καὶ ἐγὼ ὑπέφερον. Ἡ συνένοχος τοῦ κόμητος Μωγάρ ἐτελεύτησεν οἰκτρῶς. Ἐκείνη ἐξίτισε διὰ τὸ ἔγκλημά της, καὶ οὕτως θὰ ἐκτίσῃ διὰ τὸ ἰδικόν του. Δὲν μοὶ μένει πλέον ἄλλο ἢ νὰ τιμωρῶσά σε, ἥτις τοὺς ὑπεβοήθησας.

— Φονεύσατέ με, αὐθέντα, ἀλλὰ λάβετε οἶκτον δι' αὐτήν.

— Τίνα; Τὴν θυγατέρα τοῦ κακούργου ἐκείνου; Ἄφου αὐτὸς δὲν ἐφείσθη τῆς ἰδικῆς μου, πρὸς τί τάχα ἐγὼ θὰ φεισθῶ αὐτῆς; Νὰ λάβω οἶκτον δι' αὐτήν, λέγεις; τῶρα εἶναι πολὺ ἄργά. Καὶ ἂν ἤθελον ἔτι νὰ τὴν ἐλεήσω, δὲν θὰ ἠδυνάμην. Ἡ τύχη της ἀπερασίσθη ἀφ' ἧς ἡμέρας συνεζύχθη μετ' ἐκείνου τοῦ Ἐστελάν, μετ'

οὐ εἶναι διὰ παντὸς συνδεδεμένη.

— Καὶ ρολαταῖτα, ἂν αὐτὸς ἀπέληθηκε!...

— Θὰ ἔμενον ἐλευθέρω. Ἐ! λοιπὸν, θανάτωτέ τον. Σὺ, ἥτις βεβαίως θὰ ἔχῃς δηλητηρία τῆς πατρὸς σου, πῶτισέ τον ἐξ αὐτῶν. Ἡ Μαγδαληνὴ ἐκείνη, ἣν ἐξέθρυσας, θὰ σοὶ ὀφείλῃ χάριν διὰ τοῦτο· ἐγὼ δὲ θὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ πικραδῶτω ἀμφοτέροις ὑμᾶς· εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπερ θὰ σᾶς ἀποστείλῃ εἰς τὸ κἀτεργον, εἴτε εἰς τὴν λαμητόμον, εἴπει ὁ Φρεδόκι πικρατρωθεῖς ὑπ' ὀργῆς μανιώδους.

Ἡ Αὐγὴ, ἥτις παρετήρει αὐτὸν ἀετιῶς, δὲν ἐπαπείνωσε τοῦ; ὀφθαλμούς.

— Αὐθέντα, εἶπε βροχῶδες, θὰ μὲ πιστεῦσῃτε, ἂν σᾶς ὀρκισθῶ ὅτι ἔπρεπε νὰ κλαίητε μᾶλλον ἀντὶ νὰ εὐφραίνεσθε διὰ τὰ παθήματα μίας ἀθώας;

— Ἐγὼ νὰ σε πιστεύσω; Νὰ μετανοήσω διότι κατεδίωξα μέχρις αὐτῆς τῆς γενεᾶς του τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἀφελόντα με πᾶν ὅ,τι προσφιλέ; εἶχον; Σὲ περιφρονῶ τόσον, ὅσον ἀποστρέφομαι ἐκείνον, πάντα δὲ τὰ ψεύδη, ἅτινα δύνασαι νὰ ἐξεύρης, δὲν θὰ μὲ μαλαξώσιν ἐπὶ τῆς τύχης γυναικός; ἐχούσῃ; εἰς τὴν φλόδα; τῆς αἵμα τοῦ Μωγάρ.

— Ἐὰν σᾶς ἔλεγον, αὐθέντα, ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς αὐτὸν ἡ κόρη ἐκείνη, τὴν ὁποίαν καταδίωκετε;

— Ὅθ' ἐψεύδεις, ὅπως πρὸ μικροῦ ἔτι ἐψεύδεις λέγουσα ὅτι ἠγάπας τὴν θυγατέρα μου. Ἀντὶ πόσου σ' ἐπλήρωσαν διὰ νὰ ἐφεύρης ἀγνοῶν τίνα δόλον, ὅπως μὲ κινήσῃς εἰς εἶκτον, ἂν ἐνέδιδον νὰ πιστεύσω;

— Καὶ ἐὰν σᾶς ἔφερον ἀποδείξεις ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ δὲν εἶναι θυγάτηρ τοῦ κόμητος;

— Θέλεις νὰ εἴπῃς ὅτι τὴν ἐκλεψεν ἀπὸ κανὲν μέρος; Τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές, μολοντό; ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶναι ἰκανὸς πρὸς πᾶν ἔγκλημα. Ἀλλὰ, καὶ ἀληθές ἂν ἦτο, δὲν θὰ ἐτραυμάτιζον ὀλιγώτερον τὴν καρδίαν του, διότι εἶναι ἀφωσιωμένος πρὸς τὴν κόρην ἐκείνην, τὴν μηδέποτε αὐτοῦ ἀποχωρισθεῖσαν.

— Τὴν λατρεύεις.

— Τότε τί ἐνδιαφέρει τάχα ἂν δὲν τῷ ἀ-

νήκη; Ἐγὼ ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ μου, τόσῳ δὲ τὸ χειρότερον δι' ἐκείνην!

— Καὶ ἂν ἡ κόρη αὐτῆ εἶχε πατέρα... γνήσιον πατέρα... καὶ αὐτὸν τὸν πατέρα σεῖς τὸν ἐγνωρίζετε... ἂν ἦτο φίλος σας;

— Φίλους πλέον δὲν ἔχω. Μὴ προσπαθῆς νὰ μ' ἐξαπατήσῃς. Ἡ Κυρία Ἐστελάν εἶναι θυγάτηρ τοῦ κόμητος Μωγάρ, καὶ θὰ μείνῃ σύζυγος τοῦ Ἐστελάν καθ' ἅπαντα τὸν βίον της. Ἐγὼ τὴν κατεδίωξα, ἐγὼ τῇ ἐπέβαλον τὴν τιμωρίαν ταύτην. Εἶναι σκληρὰ αὕτη, ἀλλὰ δι' αὐτῆς ὁ κ. Μωγάρ περιήλθεν εἰς ἀπελπισίαν. Οὐδὲ μὴ μεταμέλωμαι ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις μου.

Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἐκρούσθη ἡ θύρα, ἢ μετὰ τοῦ κοιτῶνος συγκοινωνούσα, προσπαθούντος τινος νὰ τὴν ἀνοίξῃ... Φωνὴ δὲ ἠκούσθη κράζουσα:

— Κυρία Ἰερειοῦ! Κυρία Ἰερειοῦ! ἔλθετε! ἡ Κυρία Ἀντωνία θέλει νὰ σᾶς ἴδῃ.

Ἐπειδὴ ἡ καλοῦσα αὕτη ἦν ἡ θεραπευτὴς, ῥαδίως εἰκάζετο τί συνέβη ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ. Τοσοῦτον κατεπρησμένη, ὅσον καὶ ἐκπεληγμένη ἐκ τῆς ὑπὸ τὰ βλέμματά της τελεσθεῖσης ἀπαγωγῆς ἡ Τζιτζίκα ἀπέστελλε τὴν ἀμφίπολον αὐτῆς εἰς ἐπικουρίαν τῆς μαγίσσης.

Ἡ Τζιτζίκα ἀκούουσα τὰς τοῦ Φρεδόκι ὀργίλας κρυγὰς διενοεῖτο κατὰ τίνα τρόπον ἄρα γε ἢ παραδόξως ἐκείνη σκηνὴ ἔμελλε νὰ καταλήξῃ.

— Σοὶ ἀπαγορεύω ν' ἀποκριθῆς, εἶπεν ὁ δεσπότης πρὸς τὴν δούλην.

— Ἡ Κυρία ἀσθενεῖ βαρῶς, ἐπανέλαβεν ἡ φωνή.

— Δότε μοι τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγω, κητικέ-τευσεν ἡ αἰθιοπίς.

— Ὅχι. Δὲν θὰ κινηθῆς διόλου.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ μὲ φρονεύσῃτε ἐδῶ;

— Θέλω νὰ ὀμιλήσῃς... θέλω νὰ μοὶ εἴπῃς τί ὑπηνίτητες πρὸ ὀλίγου... ὅταν διετείνεσο ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἦτο θυγάτηρ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

— Ἀρχίζετε λοιπὸν νὰ πιστεύητε ὅτι δὲν ἔλεγον ψεύδη;

— Πιστεύω ὅτι εἶσαι σύμφωνος μετ' ἐ τοῦ

Μωγάρ... ὅστις σ' ἐπλήρωσε διὰ νὰ μ' ἐξαπατήσης... καὶ θέλω νὰ μάθω μέχρι τίνος προβαίνει ἡ ἀναίδεια σου... ὅποιαν ἱστορίαν συνέραψας...

— Μοὶ ὑπόσχασθε νὰ μοὶ ἀπονεύμητε χάριν, ἂν σὰς ὁμολογήσω;

— Νὰ σοὶ ἀπονεύω χάριν; Μήπως φαντάζεσαι; ὅτι μέλλω νὰ σὲ στραγγαλίσω; Ὁχι, ὄχι. Εὐρίσκομεθα εἰς χώραν, ἐν ἣ θὰ μοὶ ζητηθῆ λόγος διὰ πρᾶξιν αὐτοδικίας· ἐγὼ δὲ πρέπει νὰ ἦμαι ἐλεύθερος, διὰ νὰ τελειώσω μὲ τὸν ἐχθρόν μου. Σ' ἐξέβαλον τοῦ κοιτῶνος τῆς γυναικὸς ἐκείνης, διότι δὲν ἠρεσκόμεθα νὰ μάθω τίς εἶσαι, καὶ τίς ἐγώ. Θ' ἀπέλω ο' ὅταν μοὶ δώσης τὰς ἀπαντήσεις, χωρὶς νὰ ἐκδικηθῶ κατὰ σοῦ διὰ τοῦ φόνου σου.

— Διατί τάχα ἠθέλετε μὲ φονεύσει; Ἐγὼ μέλλω ν' ἀποθάνω. Τὰ χαρτιά μου ἐπροφήτευσαν ὅτι θὰ μ' ἐπάρῃ ὁ χάρος, ὅταν ἡ κόρη εὕρῃ πάλιν τὸν πατέρα της. Ἡ ὥρα αὐτὴ ἦλθε. Καὶ ἐγὼ ἠλπίζα ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ τόσο γρήγορα. καὶ ὅτι δὲν θὰ μ' ἀπαντήσητε ποτέ... Μολαταῦτα σὰς εἶδα... καὶ ἠμποροῦσα, εἶχα χρέος νὰ σὰς πλησιάσω... ἀλλὰ ἔφυγα, διότι συνησθάνομαι ὅτι, ἂν με ἤρωτάτε, θὰ ἐπρόδοιλον παρὰ τὴν θέλησίν μου τὸ μυστικόν, τὸ ὅποιον διετήρησα ἐπὶ δεκκοκτῶ ἔτη.

— Τί μυστικόν; θὰ ἐξηγηθῆς τέλος πάντων; ἀνεκραύχασεν ὁ Φρεδόκ.

— Μάλιστα, αὐθέντα, θὰ ἐξηγηθῶ ὕστερον δὲ θὰ μὲ κάμητε ὅ, τι θελετε. Σὰς ἔγραψαν ὅτι ἡ κιστὴν θέρμη ἐθέρισε τὴν κόρην σας. Ἀλλὰ ἐσυλλογισθῆτέ ποτε ποῖος ἀρά γε νὰ εἶχεν ὑπαγορεύσει τὸ γράμμα ἐκεῖνο;

— Ὑπαγορεύσει; Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις τὸ ὑπέγραψε, δὲν εἶχεν ἀνάγκην ὑπαγορεύσεως.

— Τὸν εἶδατε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον;

— Ὁχι, διότι ὅταν ἔφθασα εἰς τὴν Νεαν Αὐρηλίαν δὲν τὸν εὗρον· τὸν εἶχον πρὸ μικροῦ ἐνταφιάσει.

— Καὶ σὰς εἶπον ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐκατοικοῦσεν εἰς τὴν πόλιν... καὶ ὅτι μετήρξατο τὸν ἔμπορον. Δὲν σὰς εἶπον ὅμως τὴν ἀλήθειαν, διότι ἐκεῖνος ἦτο δ' ἐπιστάτης τῆς κατοικίας τοῦ

κόμητος Μωγάρ, ὅταν δὲ σὰς ἔγραψεν ὅτι ἡ κόρη σας ἀπέθανεν, ἐξέτελει διαταγὴν δοθεῖσαν παρὰ τοῦ κυρίου του... ὅστις τὸν εἶχε διατάξει νὰ ψευθῆ.

— Νὰ ψευθῆ; θὰ τολμήσης νὰ ὑποστηρίξῃς ὅτι;...

— Ἦτο ἡ ἄλλη, ὅπου εἶχεν ἀποθάνει.

— Ποία ἄλλη;

— Ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ κόρη τοῦ κόμητος καὶ τῆς Λουίζης Βερνών, τὴν ὅποιαν ἐνυμφεύθη μετὰ τίνος μῆνας ἀργότερον.

— Καὶ ἡ ἰδική μου;

— Ἡ ἰδική σας εἶναι ζῶσα.

— Εἶναι ἀδύνατον.

— Σὰς τὸ ἔρχομαι εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου.

— Ἀθλίαι! Ἄν τοῦτο δὲν ἦν ἡ δόλος τῆς ἐφευρέσεώς σου, θὰ ἦσο πολλῶ χεῖρων κακίῳργος ἀφ' ὅσον ἐφανταζόμεθα. Ἐὰν ἡ θυγάτηρ μου ἔζη, θὰ ἤξευρες ποῦ εὐρίσκεται· ἂν δὲ γινώσκουσα τοῦτο μοὶ τὸ ἀπέκρυψας, θὰ σοὶ ἤρμοξε νὰ κατακρεουργηθῆς, νὰ ψηθῆς εἰς βραδείαν πυράν. Δὲν θὰ ὑπῆρχον βιάσανοι ἀποχρώντως σκληραὶ πρὸς τιμωρίαν σου.

— Βασανίσατέ με, αὐθέντα. Ἐξεύρω ποῦ εὐρίσκεται, καὶ ἂν ἐμάνθανον ποῦ ἦσθε, πρὸ πολλοῦ καιροῦ θὰ οἶσθε τὸ ἔλεγον.

— Ποῦ ἦμην; μὲ εἶδες τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ δεσποινὶς Μωγάρ ὑπανδρεύθη; διατί λοιπὸν δὲν μοὶ ὠμίλησας; Ἄν δ' ἐφοβεῖτο νὰ μοὶ ὁμιλήσῃς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τίς σ' ἐμπόδιζεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν μου; Δὲν εἶγες ἄλλο τι νὰ πράξῃς ἢ νὰ μὲ παρακολουθήσῃς.

— Σὰς ἐφοβοῦμην.

— Καὶ τώρα δὲν μὲ φοβεῖσαι;

— Περισσότερον παρὰ ποτε. Ἀλλ' ἐπειδὴ μοὶ εἶπατε ὅτι δὲν θὰ παύσητε καταδιώκων ἐκείνην, τὴν ὅποιαν ἐχρεωστεῖτε ν' ἀγαπάτε, δὲν θέλω πλέον εἰς τὸ ἐξῆς νὰ τὴν καταδιώκητε.

— Τὴν θυγατέρα τοῦ κόμητος Μωγάρ καταδιώκω διὰ τῆς ἐκδικήσεώς μου... καὶ οὐδέποτε θ' ἀποκάμω ἐκ τῆς τοιαύτης καταδιώξεως.

— Εἶναι ἡ ἰδική σας. Ἡ Κλάρα Ὑβράνδου, τὴν ὅποιαν ἔθρεψα μὲ τὸ γάλα μου, ὀνομάζεται Μαγδαληνὴ Μωγάρ ἀφ' οὗ ἡ ἀληθινὴ Μαγδαληνὴ ἀπέθανε.

— Τί λέγεις;

— Τὰ δύο τέκνα ἦσαν ὁμήλικα. Ἐὰν ἔζη ἔως τὴν κόρη τῆς Λουίζης Βερνών, θὰ ἦτο εἰκοσαετής.

— Ἐλπίζεις τώρα νὰ μὲ καταπειθῆς ὅτι ἐκείνη ἀπέθανεν... ὅτι ἡ μήτηρ της ἠπατήθη... ὡς εἶ ἦν δυνατόν αἱ μητέρες νὰ ἐκλάβωσι τὸ τέκνον ἄλλης γυναικὸς ἀντὶ τοῦ ἰδικῶ των...;

— Ἡ μήτηρ δὲν ἠπατήθη, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἴδια ἐξήτησεν ἀπὸ τὸν κόμητα νὰ δώσῃ εἰς τὴν ὄρφανὴν τ' ὄνομά του.

— Καὶ αὐτὸς τὸ παρεδέχθη;

— Ἡ Κυρία μου ἐπίσης, πρὶν ἀποθάνῃ, ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὴν θυγατέρα της... καὶ τὸν ὥρμισεν νὰ μὴ τὴν ἀποστείλῃ εἰς Γαλλίαν.

— Καὶ ἵνα τηρήσῃ τὸν λόγον του, διέπραξε πλαστογραφίαν; Διότι ἀντικατάστασις τέκνου εἶναι πρᾶξις πλαστογραφικὴ, τὸ καταλαμβάνεις; Αὐτὸς δὲ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι, δὲν δύναται νὰ ἦναι πλαστογράφος. Οὐδέμιαν μὲν ἠσθάνθη τύψιν, ἀπάγῃ τὴν σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα μου, ἀλλὰ δὲν θὰ διέπραττεν ἐγκλημα ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ἐν τῷ κότμῳ, ἐν τῷ διαβίῳ, θεωροῦνται ἀσύγνωστα.

— Δὲν ἠξεύρω ἂν τὸ τοιοῦτον ἦναι ἐγκλημα τιμωρούμενον παρὰ τοῦ νόμου, ἀλλὰ σὰς ἔρχομαι καὶ πάλιν ὅτι προσέλαθε τὴν θυγατέρα σας ὡς ἰδικὴν του, καὶ ὅτι σεῖς εἴσθε ὁ πατήρ τῆς Μαγδαληνῆς.

— Καὶ τὸ γνωρίζεις ἐκείνη; ἀνέκραξεν ὁ Φρεδόκ. Πῶς ἀνέχεται τοιαύτην μυστηρὰν δολοπλοκίαν;

— Δὲν τὸ γνωρίζεις καθόλου, διότι ὑπέκρυψαν τὰ πάντα ἀπ' αὐτῆς. Ὁ κόμητος μ' ἐφοβήρισε διὰ τῶν τρομερωτέρων τιμωριῶν, ἂν ἔλεγον τίποτε διὰ τοῦτο ὑπεχρεώθη νὰ σιωπήσω. Πρὸς τίνα θὰ ἐξεμυστηρεύομαι τὴν ἀλήθειαν ἐκεῖ πέραν; πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν; Δὲν εἶχον τὸ θάρρος νὰ τὴν λυπήσω, διότι τότε θὰ ἠναγκάζομαι νὰ τῆς εἶπω τί ἐπραξεν ἡ μήτηρ της. Ἀργότερον, ὅταν ἐπέστρεψα εἰς Γαλλίαν μετ' αὐτῆς, ἠσθάνθη τύψεις. Τὸ μυστικόν μ' ἐστενοχώρει. Εἶχον ἀπορασίσει νὰ τῆς εἶπω τὰ

πάντα, ἀφοῦ ὑπανδρεύετο. Ὁ κόμητος ὅμως, ὁ ὁποῖος ἐδυτπίσκει πρὸς ἐμὲ, μὲ εἶχεν ἀποβάλει καὶ δὲν μ' ἐσυγχώρει πλέον νὰ τὴν βλέπω, παρὰ μόνον δύο φορές τὸν χρόνον. Οὔτε κἀν εἰς τὸν γάμον μὲ προσεκάλεσεν, ἀλλ' ἐγὼ ὑπῆγα χωρὶς τὴν ἀδειάν του. Ἦθελα νὰ ὑπάγω εἰς τῆς Μαγδαληνῆς τοῦτον ἐδῶ τὸν μῆνα... κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς της... καὶ εἶχα σκοπὸν νὰ τῆς τὰ εἶπω...

— Ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ Μωγάρ ἤξευρε πολὺ καλά ὅτι δὲν ἦτο θυγάτηρ του... καὶ ἠξεύρει τώρα ὅτι ὀνομάζομαι Ὑβράνδου, διότι ἀφοῦ ἔρριψα τὸ προσωπεῖον, τῷ ἔγραψα ὅπως τὸν ὀνειδίσω ἐπὶ ταῖς αἰσχροουργίαις του... καὶ τὸν προκαλέσω εἰς μονομαχίαν.

— Καὶ παρεδέχθη νὰ μονομαχήσῃ μὲ σὰς;

— Ὁχι. Ἀκόμη περιμένω τὴν ἀπάντησίν του.

— Αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν ποτέ δὲν θὰ τὴν λάβητε. Δὲν θὰ μονομαχήσῃ... διότι δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἐκτεθῆ εἰς τὸ νὰ φονεύσῃ τὸν πατέρα τῆς Μαγδαληνῆς.

Ὁ Φρεδόκ ἀνεσκήρτησεν. Ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἡμερῶν διεσκέπτετο τίνος ἀρά γε ἔνεκεν ὁ κ. Μωγάρ δὲν ἀπεδέχετο τὴν πρόκλησιν, ἣν βεβαίως ὁ Σουκαριέρ εἶχεν αὐτῷ μεταβιβάσει. Ἡ Αὐγὴ εἶδε νῦν πρὸς αὐτὸν τὴν ἐξήγησιν τῆς περισκεμμένης σιγῆς, ἣν ἀπέναντι αὐτοῦ ἐτήρουν ὁ κόμητος μετὰ τῶν φίλων του.

Τότε δὲ πρῶτον ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς μετὰ τῆς αἰθιοπίδος συνδιαλέξεως ὁ Φρεδόκ, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Καὶ ἐν τούτοις ἂν ἦν ἀληθές!

— Ἐρωτήσατέ τον, ἐπέφερον ἡ Αὐγὴ. Ἐγὼ τὸν γνωρίζω. Ἡμπόρεσε μὲν νὰ σιωπήσῃ, ἀλλ' εἶναι ἀρκετὰ ἀγέρωχος ὥστε νὰ μὴ ψευθῆ. Ἄν δ' ἐπεχειρεῖ νὰ πράξῃ τοιοῦτό τι, εἰπητέ του ὅτι σὰς ἐξεμυστηρεύθη τὰ πάντα, καὶ ὑποχρεώσατέ τον νὰ μὲ καλέσῃ εἰς μαρτυρίαν.

— Θὰ ὑπάγῃς; Θὰ ἐπαναλάβῃς ἔμπροσθεν αὐτοῦ ὅλα ὅσα μοὶ εἶπας;

(ἀκολουθεῖ.)

Τὴν εἶδε, τὴν ἤκουσε καὶ ἀπέθαυεν. — Αἱ ἰταλικαὶ ἐφημερίδες ἀναγράφουσι δραματικὸν συμβεβηκὸς τελεσθὲν ἀρτίως ἐν τῷ ἐν Πλακεντία θεάτρῳ τοῦ Πολυθεάματος.

Παριστάνετο ἡ «Λουκία τοῦ Λαμερμούρ» πρὸς ὄφελος τῆς πρωταγωνιστρίας Ἐλθίρας Βραμβίλλα.

Κομφὸς νεανίας, ὁ κ. Ἰωάννης Πιόρε ἐκ Μιλάνου, κατεῖχεν ἐν τῶν προσκηνίων θεωρείων, καὶ ἐχειροκρότει φρενητιωδῶς μετ' ἕκαστον τῆς Λουκίας ἄσμα.

Ἐβριψεν αὐτῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τρεῖς λαμπράς ἀνθοδέσμες, ἐφ' ἑκάστης τῶν ὁποίων ἦν προσηρητημένος πλούσιος δακτύλιος.

Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ μελοδράματος ὁ νεανίας ὠδηγήθη παρὰ τῇ Κυρία Βραμβίλλα, ἐν τῷ θεωρείῳ τῆς ἀφοῦ ἐπὶ τινα λεπτὰ συνδιελέχθη μετ' αὐτῆς, ἀνεφώνησεν αἰφνιδίως:

— Εἶδον καὶ ἤκουσα τὴν Βραμβίλλα... Ὁ σκοπὸς τοῦ βίου μου ἐπετεύχθη.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἐξαγαγὼν τοῦ θύλακός του πολύκροτον καὶ στηρίξας τὸν σωλῆνα ἐπὶ τοῦ κροτάφου ἐπίεσε τὴν σκανδάλην καὶ ἐπεσεν ἄπνους πρὸ τῶν ποδῶν τῆς πρωταγωνιστρίας.

×

Συνήθεια Ἀγγλων πολιτικῶν. — Ἐκ τοῦ περὶ τῆς «Κοινωνίας τοῦ Λονδίνου» βιβλίου τοῦ κόμητος Παύλου Βασιλῆ ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς:

Ὁ κ. Γλάδστον ἔχει τὴν μανίαν νὰ φορῇ γιγαντιαία περιλαίμια, ἅτινα προαναγγέλλουσι τὴν προσεχῆ ἀρίξιν του, πολὺ πρὶν ἢ διακρίνη τις τὴν μορφήν του.

Οὐδεὶς δύναται νὰ καυχῆθῃ ὅτι εἶδε ποτε γυμνάς τὰς χεῖρας τοῦ κ. Τσαΐλδερς. Φέρει πάντοτε χειρόκτια χρώματος ὠχροῦ, λέγεται δὲ ὅτι καὶ κοιμᾶται με' αὐτά. Ἐγὼ τὸν εἶδον αἰεποτε τρώγοντα χωρὶς νὰ τὰ ἐκβάλῃ.

Ὁ λόρδος Σαλισθουρῆς εἶναι γνωστὸς ὡς φέρων τοὺς μᾶλλον τετριμμένους πέλους τοῦ Λονδίνου. Ἐἴ ποτε τῷ συνέβαινε νὰ χάσῃ τινὰ ἐξ αὐτῶν καθ' ὁδόν, κανεὶς ἐπιτίτης δὲν θὰ ἔκυπτε νὰ τὸν ἀναλάβῃ.

Ἀπεναντίας ὁ Ἐδουάρδος Τίθσων, ὁ ἀριστοτῶν φίλων του, ἔχει ἕνα πιλοποῖον ἐργαζόμενον ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν ἀτομικὴν του χρῆσιν. Διὰ τοῦτο ἐν πάσῃ ἡμέρᾳ φέρει τὸν μᾶλλον στίλβοντα καὶ κινουρήν πῖλον τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου.

Ὁ κ. Βάρτων σταματᾷ ἐνφ' ἑλαεῖ διὰ νὰ ροφήσῃ ταμβάκον. Ροφᾷ μίαν ὀραγμίδα εἰς τὰ κόμματα, δύο εἰς τὰ ἐρωτηματικά καὶ τρεῖς εἰς τὰ θαυμαστικά.

Ὁ λόρδος Ἀστιγκτων, με' τὰς κνήμας τεταμέναις, με' τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια, με' τὴν κεφαλὴν κεκυρῖται καὶ τὸν πῖλον κεχωσμένον μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν, φαίνεται πάντοτε κοιμώμενος ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων. Ἄλλ' ἂν καὶ φαίνεται εἰς οὐδὲν προσέχων, ἐν τούτοις βλέπει τὰ πάντα.

Ὁ κ. Τσαίμπερlain καὶ ὁσάκις πρόκειται ν' ἀπαγγεῖλῃ τοὺς ἀναρχικωτάτους λόγους του, οὐδέποτε ἐμφανίζεται, χωρὶς νὰ φέρῃ ὑπερμέγεθος ἄνθος εἰς τὴν κομμοδόχην του.

Εὐγενῆς τις καὶ ζάπλουτος λόρδος, γνωστὸς παρὰ πάντων, δὲν ἀλλάζει τὰ περιλαίμια καὶ τὰς περικνημίδας του εἰμῆ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ.

Ὁ σὶρ Στάφορντ Νόρθωκ φέρει πάντοτε ἱμάτια πολὺ εὐρύχωρα, προσωρισμένα διὰ νῶτα, εὐρύτερα με' μακρὰς καὶ πλατεῖας χειρὶδας.

×

Τὸ ἐπόμενον ὄρατον ἀνέκδοτον ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ ἐφημερίδι Family Herald:

«Ὁ ἀποθανὼν πρῶστος στρατάρχης Μαντέουφελ, διοικητῆς Ἀλσατίας καὶ Λωραίνης, ἐδέειπνε ποτὲ μετὰ γάλλου διπλωμάτου, ὅστις ἐπειρᾶτο νὰ τὸν πείσῃ περὶ τῆς φιλοκαλίας τοῦ γάλλου ἔργατου. Τὸ ἀσχημότερον πρᾶγμα ἂν τῷ δώσητε εἰς χεῖράς του, ἔλεγε, θὰ τὸ μεταβάλῃ εἰς κομψότατον ἀντικείμενον. Ἀνυπομονήσας ὁ γηραιὸς στρατιωτικὸς ἀνὴρ ἀπέσπασε τρίχα ἐκ τοῦ πυκνοῦ καὶ πολιῦ πώγωνός του καὶ ἐνε-

προσοχῆς τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς ἀποφυγὴν ταχείας καὶ τελείας φαλακρότητος.

×

Σκέψεις θετικῶ φρονος. «Αἱ γυναῖκες αἰσθάνονται ψῦχος μόνον ἐν κλειστῇ μέτρῃ τοῦ λαιμοῦ ἐσθῆτι.

Ἔναι τῶν γυναικῶν, αἵτινες οὐδέποτε θὰ ἐλάλουν περὶ προσφάτου παραπτώματος, ἀφηγοῦνται ἀσμένως περὶ τοσούτου συμβάντος πρὸ εἰκοσαετίας. Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀποδέχονται τὴν θεωρίαν τῶν ὑψηρῶν περὶ τῶν θραυσθέντων τρυβλίων.

Ὁ κεκρύφαλος τῆς χήρας ἐστὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττον ὁ κεκρύφαλος τῆς ἀσυνεσίας.»

×

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπίσημον στατιστικὴν τοῦ Βερολίνου, ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως ταύτης κατὰ τὴν 12 λήξαντος 7θρίου ἀνῆρχετο εἰς 1,340,552 ψυχῶν.

×

Ἐν Παρισίοις εὐρίσκεται τὸ μεγαλείτερον κέντρον βιομηχανίας πρὸς κατασάεσιν τῶν τεχνικῶν ἀνθέων. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐργάζονται τριακοντακισχίλια περίπου γυναῖκες, ὧν αἱ πλεῖσται ἐξέχουσιν ἐν τῇ τέχνῃ ταύτῃ ἀπομιμούμεναι ἐντελῶς σχεδὸν τὰ φυσικὰ ἄνθη.

Ἀπάντησις χρεώστου πρὸς τὴν ἐπιστολὴν δανειστοῦ.

«Φίλε κύριε — Ἐλαβον τὴν τριακοστὴν δευτέραν ἐπιστολὴν σας, δι' ἧς μοι ἀναφέρετε ὅτι ἔχετε ἀνάγκην χρημάτων.

Πολὺ ἐπεθύμουν νὰ μοι ἐξηγήσητε τίνας τάχα ἐνεκεν ἔχετε ἀνάγκην ἀκριβῶς τῶν ἰδικῶν μου!

Διατελῶ κτλ.»

×

χειρίσεν αὐτὴν τῷ γάλλῳ διπλωμάτῃ λέγων. «Λοιπὸν, προσπαθήσατε νὰ κάμῃ κάτι τι εὐμορφον μ' αὐτὸ ἐδῶ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀκριβείας τῶν λόγων σας». Ὁ γάλλος ἔλαβε τὴν τρίχα καὶ ἐπέμψεν αὐτὴν εἰς παρισινὸν χρυσοκόον εἰς ὃν ἐνεπιστεύθη δι' ἐπιστολῆς τὴν ἐξηγήσιν τῆς ἀποστολῆς ἐποιήσατο δ' ἔκκλησιν εἰς τὴν πατριωτικὴν αὐτοῦ ὑπερηφανίαν πρὸς παραγωγὴν ὠραίου τινός πράγματος, ὄλιγον δ' ἔμελεν αὐτῷ περὶ τῆς τιμῆς. Παρῆλθεν ἑβδομάς, ὅτε ἐφθασεν ἐκ Παρισίων μικρὸν κυτίον, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν ἑναποθεθεμένη ὠραία καρφίς, ἧς ἡ κεφαλὴ παρίστα τὸν ἀστὸν τῆς Πρωσσίας κρατοῦντα ἀπὸ τῶν ὀνύχων τὴν τρίχα τοῦ στρατάρχου εἰς τὴν τρίχα ὅμως ταύτην ἦσαν δεδεμένοι δύο μικραὶ χρυσαὶ σφαῖραι, ἐφ' ὧν ἦσαν κεχαρμημένοι αἱ λέξεις «Ἀλσατία καὶ Λωραίνη». Ἐπὶ δὲ τοῦ βράχου ὅπου ἐκίθητο ὁ ἀστὸς ἀνεγινώσκοντο γαλλιστί: «Σὲ μιὰ τρίχα μόνον κρέμονται!»

Τοῦτο ὀνομάζεται γαλλικὸν πνεῦμα.

×

Ἡ ταχύτης τῆς αὐξήσεως τῶν τριχῶν ποικίλλει. Ὁ πώγων αὐξάνει κατ' ἔτος 6 1/2 δακτύλους, ὥστε ὀδοηκοντούτης γέρον τακτικῶς περικόπιων τὸν πώγωνά του μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης τοῦ βίου ἐθυσίασε τρίχας ἐχούσας 33 ποδῶν μήκος. Ὅτι ἡ ἀνδρική κόμη δὲν ἔχει τὴν αὐτὴν καὶ ἡ γυναικεῖα πρὸς αὐξήσιν ἰδιοφυίαν ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τούτου, ὅτι τὸ δέρμα τῆς γυναικεῖας κεφαλῆς φέρει πυκνότερον πιμελωδῶν ἰσθῶν πλέγμα. Περὶ τῆς πτώσεως τῶν γυναικεῖων τριχῶν δύναται τις νὰ λάβῃ τὰ κατάλληλα μέτρα ἐνθυμούμενος τὸν ἐξῆς ἀλάνθαστον κανόνα: Ἐφ' ὅσον ἐν μόνον τέταρτον τῶν πεσοῦσῶν τριχῶν δὲν ἐφθασε τὸ μήκος 6 δακτύλων, ἢ πτώσις εἶναι ὀμαλὴ καὶ ἀκίνδυνος ἐπὶ θ' ἀναπληρωθῶσι δὲ τὰ κενὰ δι' ἄλλων ἀπεύκτως ἀναφυησομένων τριχῶν. Ὅταν ὅμως πλείον τοῦ ἑνὸς τετάρτου ἢ αἱ ἡμίσειαι τῶν ἀποβαλλομένων τριχῶν εἶναι λίαν βραχεῖαι, τούτο εἶναι σημεῖον νοσηρᾶς ἀπωλείας, διότι αἱ τρίχες δὲν ἔχουσι τότε ἀρκετὴν δύναμιν πρὸς τελείαν αὐξήσιν καὶ ἀνάγκη νὰ ληφθῶσι μετὰ

Σημείωσις ἐν λευκώματι:

«Δύο δυσκολώτατα πράγματα δύναται τις ν' ἀποσπᾶσθαι παρὰ γυναικός: τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐρώτων τῆς καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς ραπτρίας αὐτῆς.»

×

Φερέγγυος χρεώστης.

— Κύριοι, ἔλεγεν ὁ κ. Φατκούλας ἐν ὁμίλῳ φίλων, ὅστις μοὶ δανείσεις σήμερον δύο εἰκοσάφραγκα, τῷ ἐπιστρέφω ἀμέσως τὸ ἓν, τὸ δ' ἄλλο μὲ τὸν καιρὸν, ἅμα εὐκολυνθῶ.

×

Δύο ρωσικαὶ παροιμίαι μὴ στερούμεναι πνεύματος, κατ' ἐξίφρασιν, λέγουσι:

«Σκοπεύει τις ἐπιτυχέστερον διὰ κλοπιμαίου πυροβόλου.»

«Ἡ γλῶσσα τῆς γυναικὸς ἀποκόπτει πολλάκις τὸν λαιμὸν τοῦ ἀνδρός.»

×

Ὁ σύζυγος λέγει πρὸς τὴν σύζυγον:

— Μία ἰδέα μοῦ κατέθηκε σήμερα, γυναικαί

— 'Σὰν τί ἰδέα;

— Τώρα ποῦ ἀρχίζει τὸ κυνήγι θ' ἀγοράσω ἓνα τουφέκι διὰ τὸν ἑαυτὸν μου.

— Ἀλλὰ ἔχεις τὸ τουφέκι ποῦ ἠγόρασες πέρυσι.

— Ναί, μὰ ἐκεῖνο εἶναι διὰ μικρὰ πουλάκια, ἐνῷ ἐγὼ θέλω ἓνα διὰ χονδρὸ κυνήγι διὰ μεγάλα ζῶα.

— Τώρα ἔκατάλαθα ὅτι θέλεις νὰ κυνηγήσῃς τὸν ἑαυτὸν σου.

Λύσις τοῦ 8ου αἰνίγματος.

Πάτμος—ἄτμός.

ΑΙΝΙΓΜΑ 9ον

Τῶν ἀθλητῶν τὰς κεφαλὰς μετὰ χαρᾶς στολίζω.
Καὶ εἰς ἀνθρώπους ἀρετοὺς τὸ ὄνομα δανείζω.
Διάγραψον τρί' ἀρχικὰ καὶ ὡ τῆς εὐτυχίας!
Θὰ ἔχω νύκτωρ τῶν ὁδῶν προθύμως τὰς ἡνίας.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ Ξένος

Εἰς ξένας ὄχθας μακρυσμένος,
'Αγρίας τύχης ναυαγὸς
Ὄπου γυρίσω, παντοῦ ξένος·
Τίς θὰ μοῦ γείνη ὀδηγός;

Περνοῦν νεφέλαι διωγμέναι
'Απὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Βορρᾶ
Καὶ λέγουν· «Εἰς τὴν γῆν σου, ξένε!
Μᾶς φέρουν τὰ ὑγρά πτερά.»

Εἰς ξηρὸν κλάδον στηρογμένος
Τοῦ δάσους βλέπω τὴν σκιάν,
Τὸ δάσος λέγει· «Εἶσαι ξένος!
'Εδῶ δὲν ἔχεις φωλεάν.»

Γελῶν τὸ σμήνος τῶν παρθένων,
Εἰς τάνθη παίζει καὶ πετᾶ,
Κανὲν μειδιάμα τὸν ξένον,
Βλέμμα κανὲν δὲν χαιρετᾶ.

Ἰδοῦ!... ἀκούω ψαλμωδίας!
Νεκρὸν κομίζουσι κατφεῖς·
Ἄν ἀποθάνῃς ἐδῶ, ξένε!
Τόπον δὲν ἔχει νὰ ταφῆς!...

N. B.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Αἱ ὅμοια τῶν Θεῶν· κωμωδία μονόπρακτος,
ὑπὸ Ἄβελ—Ὁ Ἀποκεφαλιστής. — Τὸ Ἄρμα
τοῦ Διαβόλου. — Ποικίλα. — Γέλωτες. — Λύσεις.
Αἰνίγματα. — Ποίησις.